

LOTHAR GASSMANN

MÉGIS VAN

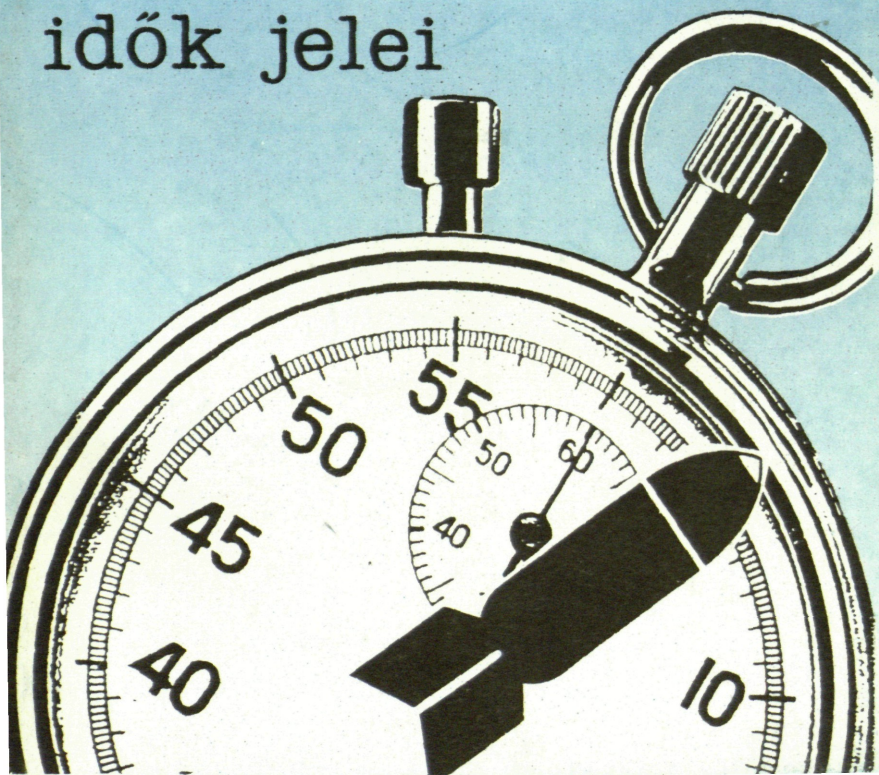
JÖVŐNK!

MÉGIS VAN

A világ válságai

és az

idők jelei

dr. Lothar Gassmann

**MÉGIS
VAN
JÖVŐNK!**

A világ válságai és az idők jelei

A könyv eredeti címe és kiadója: Die Zukunft
findet doch statt;
Edition VLM-Verlag der Liebenzeller Mission
© Evangéliumi Kiadó

ISBN 963 8079 22 3

Felelős kiadó: PRIMO KIADÓ - Oláh Leventéné
Megjelent a PRIMO KIADÓ gondozásában
1121 Budapest, XII. János Zsigmond u. 9.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter
Eredeti tulajdonos: Evangéliumi Kiadó - Stuttgart
A magyarországi jogok megszerzésében közreműködött az
Evangéliumi Kiadó
Budapesti képviselete, 1066 Ó utca 16.

Tartalomjegyzék

MÉGIS VAN JÖVŐNK!	5
Az emberiség a 2000. év küszöbén	5
Ismerni a jövőt	6
Az idők jelei	7
Az idő közel van	9
JELEK A POLITIKAI ÉLETBEN	10
Háborúk és háborús hírek	10
Izrael, a zöldellő fügefa	13
Harmagedón árnyai	19
A hamis békesség új világrendje	21
JELEK A TECHNIKÁBAN ÉS A GAZDASÁGI ÉLETBEN	28
Növekvő behálózás és ellenőrzés	28
Igaztalan úton szerzett gazdagság és hatal- mi központosítás	30
Infláció és gazdasági válságok	32
Éhínségek	33
JELEK A TERMÉSZETBEN	35
A környezet pusztulása	35
Az AIDS-jelzés	36
Egyre több földrengés	38
Új termékenység Izraelben	40

JELEK A VALLÁSBAN ÉS	
AZ ERKÖLCSBEN	42
Hamis krisztusok és hamis próféták	42
Erőteljes tévelygések és tévtanítások	48
Az utolsó idők embere	56
Kapcsolat a sötétséggel	63
A GYÜLEKEZETRE VONATKOZÓ	
JELEK	67
Üldözés és félrevezetés	67
Törvény és szeretet nélkül	71
Menyasszony Babilon ellen	76
A világmisszió győzelmi menete	79
MIT TEGYÜNK?	82
Vegyük komolyan a jeleket!	82
Tartsatok bünbánatot és térdetek meg!	83
Ne féljete!	84
Legyetek józanok és éberek!	85
Tudakozzátok az Írást!	87
Legyetek állhatatosak az imádkolásban!	89
Ne szomorkodjatok a világgal!	89
Ne hagyjátok el gyülekezeteiteket!	92
Munkálkodjatok, amíg nappal van!	93
Tegyetek tanítvánnyá minden népet!	95
Maradjatok hűségesek az Úr Jézushoz!	96
Örüljete az Úrban!	96
A JÖVŐT JÉZUS KRISZTUSNAK	
HÍVJÁK	98

MÉGIS VAN JÖVŐNK!

Az emberiség a 2000. év küszöbén

Vajon tartós békénk lesz-e nemsokára egy politikailag, gazdaságilag és vallásilag egyesített világban? Vajon belépünk-e a „Vízöntő új korszakába”, és ezzel közeledünk-e „lelkünk-szellemünk igazi felszabadulásához”? Vajon a jövőt szeretet, szabadság és kreativitás jellemzi majd, vagy kikerülhetetlenül tartunk az általános pusztulás felé?

Sokakat foglalkoztatnak ezek a kérdések a második évezred végén. A világ ellentmondásos képet mutat.

Egyfelől növekvő *sikereket* látunk a külső egységre és a békességre való törekvésekben: Németország újraegyesítése, Európai Egyesült Államok, a nagyhatalmi tömbök közeledése egymáshoz, egyre növekvő gazdasági lehetőségek, a vallások dialógusa.

Másfelől az egyesülésre törekvő világot heves *válságok* rázzák meg: munkanélküliek tömege, infláció, éhínségek, környezetszennyezés, új háborús fészkek, földrengés és AIDS.

Sokan tanácstalanul kérdezik: hogyan illenek ezek össze? Merre tart ez a világ? Van-e még egyáltalán jövőnk? Ki adhat megbízható tájékoztatást?

Ismerni a jövőt

A rohanó események túlterhelik a politikusokat. A gazdasági előrejelzések gyakran nem válnak be. A közvélemény-kutatóknak körkérdéseikkel egyre rövidebb időtartamra kell szorítkoznuk. A jövőkutatók elbizonytalanodnak. Filozófusok, pszichológusok és szociológusok adnak ugyan „gondolkodás- és megoldásmodelleket”, ezek azonban szerencsétlenül ellentmondanak egymásnak. Minél több a hang, annál nagyobb a zűrzavar!

Ezért ismét felmerül a kérdés: Ki adhat nekünk megbízható tájékoztatást? *Emberek* nyilvánvalóan képtelenek erre (még e könyv szerzője is). Látóhatárunk korlátozott. A jövőbe való betekintés el van zárva előlük.

Létezik azonban *Egyvalaki*, aki messzebbre lát. Ő az, aki a világot teremtette, azt kezében tartja, és célját is meghatározza. És ennek az Egyvalakinek a neve – *Isten*.

Prófétái és apostolai által Isten már évezredekkel ezelőtt kinyilatkoztatta azokat a fejlődési tendenciákat, amelyeket ma egyre világosabban fölismerünk. Ezeket az Isten Igéjében, *a Bibliában* írták le. Aki kizárólag újságot olvas, az a világ történéseinek csak külső burkát látja. Aki azonban a Bibliát olvassa, az rábukkan a történések magvára.

És a Biblia azt mondja nekünk: Van jövő. És ezt a jövőt *Jézus Krisztusnak* hívják.

Az idők jelei

Jézus Krisztus, Isten Fia meghalt a golgotai kereszten bűneink bocsánataért. Harmadnapon feltámadt a halottak közül. Halála és feltámadása által örök életet és üdvösséget szerzett mindazoknak, akik hisznek benne. Negyven napon át láthatták tanítványai újra meg újra a Feltámadottat. Azután a mennybe ment – Istenhez, az Atyához. Mennybemenetelekor két angyal jelent meg a tanítványoknak; és ezt mondták nekik: „Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok Őt felmenni a mennybe” (Csel 1,11).

Emberek újra meg újra megkísérlik *Jézus Krisztus visszajövetelének időpontját* kiszámítani. Mindezek kudarcot vallanak. Ügyelniük kellene az Úr Jézus figyelmeztetésére: „Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki nem tudja: sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül” (Mt 24,36). Ugyanis nem az a fontos, hogy egy időpontot kiszámítsunk, hanem az, hogy *mindenkor éberek* legyünk, amit az Úr Jézus a Máté 24. és 25. fejezeteiben több példázat által magyaráz meg: „Vigyázatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!” (Mt 24,42).

Nincs tehát semmilyen időbeni támpontunk az Úr Jézus visszajövetelével kapcsolatban? De igen! Bár dátumokat ne számítgassunk, de figyeljünk az *idők jeleire*, amelyek közeli eljövetelét hirdetik.

Már a farizeusokkal és szadduceusokkal való vitájában így tanított Jézus: „Amikor esteledik, ezt mondjátok: Szép idő lesz, mert vöröslük az ég! Reggel pedig: Ma zivatar lesz, mert vörös és borús az ég. Képmutatók! Az ég arcát meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele” (Mt 16,2-4). Ez utóbbi mondattal Jézus Krisztus halálára és feltámadására utal, amit azok akkor aligha értettek.

Amikor azonban később tanítványai megkérdezték: „...mi lesz a jele a Te eljövetelednek és a világ (korszak) végének?” (Mt 24,3) – akkor az *utolsó időkről mondott beszédében* az Úr Jézus nem csupán egy jelről szólt, hanem jelek egész soráról. Ha figyelembe vesszük ezeket a jeleket a Máté 24-ben, Márk 13-ban és Lukács 21-ben és hozzájuk vesszük a többi olyan igehelyet, amelyek az „utolsó napok” eseményeiről szólnak, akkor igen tekintélyes számú utalásra találunk, amelyek megnyithatják szemünket az Úr Jézus eljövetelének meglátására.

Az idő közel van

Sok különböző felekezethez és közösséghez tartozó keresztyén emberrel egyetértek abban a látásban, hogy Jézus Krisztus visszajövetele közel van, tehát hogy az „utolsó idők”-ben élünk.*

Erre a megállapításra a jelek összességének gondos megfigyelése vezetett engem. Ezek túlnyomórészt az ítéletnek és a gonosz kiteljesedésének jelei, amelyek számunkra a Jézus Krisztus megjelenését közvetlenül megelőző nagy nyomorúságot (az Antikrisztus uralmát) hirdetik. Már előrevetítik árnyékukat. Ezért a korszak ismertetésének – sajnos – szükségszerűen nagyrészt negatív, kritikai jellege lesz. Vannak azonban pozitív jelek is, mint amilyen Izráel népének saját országába való visszatérése, és a világmiszió kiszélesedése.

De akármilyen lehangoló, sőt nyomasztó lesz az, amit olvasunk, szüntelenül szem előtt kell tartanunk az üdvtörténet célját: az örömet afölött, hogy ha hiszünk Jézus Krisztusban, egyszer majd Isten dicsőségének világosságában fogunk élni, és

* Az „utolsó idők” fogalmát *tágabb értelemben* a Jézus Krisztus mennybemenetelével kezdődő egész korszakra alkalmazzák. *Szorosabb értelemben* véve azonban csak azt az időszakot nevezik „utolsó idő”-nek, amely közvetlenül megelőzi és hirdeti Jézus Krisztus dicsőségben való második visszajövetelét. Ezt egyre szaporodó „jelek” jellemzik. Ezek közé tartozik – ahogy erről majd bővebben szólunk – Izráel államának 1948-ban történt újjáalakulása, amelynek kulcsszerepe van.

meglátjuk majd Őt, az Örökkévalót a maga valóságában. Minden átélt nehézség ellenére tudhatjuk, hogy „a mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17). Így tehát: *Mégis van jövőnk!*

Az Úr Jézus *jeleket említ meg a politikában, a gazdaság és technika területén, a természetben és vallási-erkölcsi téren, valamint az Ő Gyülekezetét érintő jelekről szól.* Az idők jeleit ebben a sorrendben fogjuk tárgyalni.

JELEK A POLITIKAI ÉLETBEN

Háborúk és háborús hírek

Ha egy asszonynál elkezdődnek a fájások, akkor tudható, hogy közel a szülés ideje. E tapasztalathoz kapcsolódva mondja az Úr Jézus, hogy Isten új világának keletkezése hasonlít a szüléshez, amelyet megelőznek az utolsó idők fájdalmai. Ugyanakkor megnevezi azokat az eseményeket, amelyekre figyelniük kell, hogy a *fájások kezdetét*, tehát az utolsó idők ítéleteinek kezdetét felismerjük: így pl. a vallási eltévelyedéseket, háborúkat, járványokat, földrengéseket, inflációt és éhínségeket. Ezek olyan jelenségek, amelyek mindig is lé-

teztek, de az „utolsó napok” idején rendkívül nagy mértékben megszorodnak.

A Máté 24,6-ban ezt olvassuk: „Fogtok hallani háborúkról, és hallottok háborús híreket. Vigyázatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg *kell* lennie, de ez még nem a vég. Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. De mindez a vajúdás kínjainak kezdete.”

Egyes bibliamagyarázók, mint Gerhard Maier és Arnold Fruchtenbaum rámutatnak, hogy a „nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad” kifejezés a héber nyelvhasználatban *világháborút* jelent. Nos, ilyen világháborúk első ízben 1914-18-ban és 1939-1945-ben voltak. Az első világháború kb. 10 millió halottat követelt, a második világháborúnak már kb. 55 millió halálos áldozata volt (beleértve a koncentrációs táborban elpusztultakat és a bombatámadások polgári áldozatait).

A fegyverek borzalmassága és pusztító ereje azóta szüntelenül fokozódik, és félelmetes tökéletességre jutott el. Gondoljunk elsősorban az *ABC fegyverekre* (atom-biológiai-bakterológiai és vegyi fegyverek)! Már a nyolcvanas évek elején elegendő atomfegyvert állítottak elő ahhoz, hogy az egész emberiséget tizennégyszer is elpusztítsák. Nem csoda tehát, hogy a háborútól – kivált az ABC fegyverek bevetésétől – való félelem rendkívül nagy. Még azok az újságírók is, akik egyébként a Bibliával nem igen tudnak mit kezdeni, újra meg

újra „apokaliptikus dimenziókról” beszélnek, amikor földgolyónk fegyverkészletéről írnak. A globális katasztrófákról és e világ elmúlásáról szóló próféta i jövendölések (pl. 2Pt 3,10; Jel 6 kk), amelyek a korábbi századokban nagyrészt csak elnézően mosolyogtak, ma már ugyancsak az emberileg elképzelhető dolgok körébe kerültek.

A bibliaolvasó és hívő keresztyén ember természetesen tudja, hogy a történelem szálait Isten tartja a kezében. Ez a világ egy másodperccel sem fog hamarabb elmúlni, mint ahogy azt Isten megengedi. A háborúk és fenyegetettségek, amelyeket átélünk, ítéletének csupán előhírnökei. „A vajúdás kínjainak kezdete.”

Meg kell itt említenünk egy feltűnő tény, mégpedig azt, hogy mindkét világháború szoros összefüggésben áll az utolsó idők második és legfontosabb jelével: Izrael államának újraalakulásával. Az *első világháborúban* Törökország elveszítette Palesztinát, amely angol fennhatóság alá került. A Balfour-nyilatkozat Palesztinát jelölte ki a zsidók hazájául. Ezt követték egyre gyorsabb ütemben a bevándorlási hullámok, mégpedig egyre nagyobb számú emberrel. Míg 1914-ben csak 85 000 zsidó élt Palesztinában, 1928-ban már 200 000-en voltak.

A bevándorlási hullámoknak hatalmas lökést adott a nemzeti-szocialista holocaust és a *második világháború*. Így 1948-ban már 758 000 zsidó élt Palesztinában. A zsidó nép kimondhatatlan szenvedésétől megrendülve a háború után az ENSZ-ben

tömörült legtöbb nemzet fölismerte, hogy a zsidóknak joguk van Palesztinában élni. 1948. május 15-én Anglia lemondott palesztinai mandátumáról, és kikiáltották a független Izráel államát.

Izráel, a zöldellő fügefa

A Bibliában többször a *fügefa* jelképezi Izráelt. Mivel nem hozott gyümölcsöt, el kell száradnia, de az idők végén újra zöldellni fog (Mt 21,18-20; 24,32-33). Pál apostol így magyarázza ezt a titkot: „A megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, és így üdvözülni fog az egész Izráel” (Róm 11,25-26). A zsidó népnek tehát – mivel elvetette Jézus Krisztust, a Messiást – kétszeres ítéletet kellett elszenvednie: a szellemi megkeményedést, és a szétszóratást minden nép közé. Ez utóbbi – amelyet az Úr Jézus is megjövendölt (Lk 21,20-24) – Krisztus után 70-ben vette kezdetét, amikor a római seregek elfoglalták Jeruzsálemet és lerombolták a templomot, a zsidóság vallási központját.

Az utolsó időkben azonban – így jövendöli a Biblia – a zsidó nép sorsa *fordulatot vesz*. Ezékiel próféta Izráel népének helyreállítását felülmúlhatatlan szimbolikával már közel két és félezer évvel ezelőtt megírta. Ezékiel 37-ben olvashatjuk, hogy először is egymáshoz illeszkednek az elszáradt csontok – a szétszórt nép összegyűjtetik. Azután

Isten szellemet lehel beléjük – a nép szellemileg megújul: „Így szól az én Uram, az ÚR: Én felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek benneteket Izráel földjére. Szellemeimet adom belétek, életre keltelek, és letelepítelek benneteket saját földetekben. Akkor megtudjátok, hogy én az ÚR, meg is teszem, amit megmondtam” (Ez 37,12.14; vö. Ézs 11,11-12; 43,5-6; 60,8-12; Zak 8,7-8 és egyéb ígéretek).

Itt néhány megjegyzést kell tennünk. Ezékiel próféta könyvének 36-39. fejezetei, amelyek igen nagy jelentőségűek az utolsó időkre vonatkozó Izráel-próféciaik között, újra meg újra kifejezetten utalnak arra, hogy e jövendölésekből számos „*az utolsó napokban*” teljeseedik majd be (vö. Ez 37,24-28; 38,8.16). Nem helyes tehát, ha ezeket az igehelyeket tisztán kortörténetileg magyarázzuk – mintegy csak a babiloni fogságra vonatkoztatjuk –, kivált azért, mivel a prófétai szövegekben újra meg újra egy *világméretű* szétszóratásról van szó, annak idején azonban nem ez volt a helyzet). Ugyanez érvényes sok más bibliai próféciaira is.

Emellett megvan a lehetősége a „*többszörös beteljesedésnek*” is. Így pl. a Máté 24,15-20 vonatkozhat a.) Jeruzsálemnek a rómaiak által Kr.u. 70-ben történt lerombolására éppúgy, mint b.) az Antikrisztus jövőbeni eljövetelére – ahogy ezt a biblia-hű kommentárok így is értelmezik.

Véleményem szerint egyes bibilamagyarázóknak nincs igazuk akkor, amikor az Izráelre vonatkozó, és

az utolsó időkre utaló ígéreteket egyszerűen a keresztyén gyülekezetre vonatkoztatják. Ezeknek figyelmen kívül kell hagyniuk vagy erőteljesen át kell értelmezniük az olyan ígehelyeket, mint a fentiek. Erről a „behelyettesítő-elméletről” mondja találóan Marius Baar, az iszlám-szakértő misszionárius: „Számomra sokkot és egyúttal kijelentést is adott, amikor föl kellett ismernem, hogy a próféciaák hamis értelmezését még egyes evangéliumi körök is tanítják és képviselik... Az Izráelnek szóló ígéreteknek a Gyülekezetre való átvitele e tanítás híveit immunissá teszi az utolsó időkre vonatkozó próféciaákkal szemben. Belőle fakadt az antiszemitizmus és az anticionizmus... Az által, hogy számos keresztyén ember is vak a próféciaákkal szemben, s így manipulálhatóvá lesz az antiszemita hullám által, hirtelen, anélkül, hogy észrevenné, az Antikrisztus oldalán fog állni.”

A Bibliának Izráellel kapcsolatos jövendöléseit leginkább az hitelesíti, hogy a *zsidók visszatérése Palesztinába* a 19. század végétől kezdve valóban elkezdődött, és mind a mai napig tart – a világtörténelemben egyetlenszerű esemény! Soha még idáig nem hallottunk olyan népről, amely egy csaknem kétezer esztendő szétszóratás alatt is megtartotta volna identitását, és ismét visszatért volna országába.

Éppoly rendkívüli volt *Izráel államának keletkezése 1948-ban*. „A meglepett világ alighogy tudomást szerzett május 15. reggelén a rádióból arról, hogy megszületett Izráel állama, máris folyt az első

zsidó-arab háború. A világ megtudta, hogy a katonailag még gyöngén fölszerelt Izráel szemben áll a legmodernebb fegyverekkel ellátott arabok ötven-szeres túlerejével. Általában Izráel vereségével, és valamennyi palesztinai zsidó település kiirtásával számoltak. A hadi tudósítók már azt hitték, hogy jelenthetik Izráel ellenállásának közeli összeomlását. Akkor jött a fordulat, amelyet a kívülállók is csodának neveztek.”

Az izráeli katonák a különböző frontszakaszokon egyszerre élték át, hogy a legnagyobb szorultságukban Isten maga lépett közbe. Mivel szinte semmi fegyverük nem maradt már, ijesztő csapdákat és hangkulisszákat alkalmaztak. A megfigyelők beszámoltak egy új, tűzokádó fegyverről, amelynek a »Dávid, Izráel királya« nevet adták. Ahogy vereségük után az arab katonák magyarázták, valami bénító rémület szállta meg a frontokat. Az arab túlerő megadta magát vagy menekült. Az 1948-as háború hirtelen Izráel javára dőlt el.

A későbbi, 1956-os, 1967-es és 1973-as háborúkban is – jegyzi meg Fritz Hubmer – „olyan dolgok történtek, amelyek még a hitetlen megfigyelőket is a Szentírásban említett ama csodás eseményekre emlékeztették, amelyekről a Józsué vezetése alatt végbe ment első honfoglalás idején olvashatunk”. Isten megőrző keze érezhető volt még az 1991-es Öbölháborúban is. Hivatalos adatok szerint 39 iraki rakéta hullott Izráelre, de mindössze egyetlen (!) izráeli

lakos halt meg a rakétatámadás közvetlen következtében.

A *hatnapos háborúban*, 1967-ben mindezekén túl egy további bibliai jövendölés teljesedett be: Ismét sokszoros túlerővel szemben harcolva Izráel villámgyors támadással és csodával határos győzelemmel június 7-én elfoglalta *Jeruzsálem óvárosát*. A siratófal előtt megállva, Moshe Dayan tábornok így kiáltott fel: „Visszatértünk a szent helyeink legszentebbikéhez, és soha többé nem távozzunk innen!” Az Úr Jézus Krisztus megjövendölte: „És pogányok tapossák Jeruzsálemét, amíg be nem telik a pogányok ideje” (Lk 21,24).

Ezzel Izráel állama valóban életre kelt *politikai* tekintetben – az Ezékiel 37 csontjai egymáshoz illeszkedtek. Isten lehelete azonban még hiányzik belőlük – még hátravan Izráel *szellemi* megújulása és Jézus Krisztusnak, mint Messiásnak elfogadása (kivéve a messiáshívő zsidók kicsiny, de egyre növekvő számát).

Ezért azután óvakodnunk kell az Izráel iránti kritikátlan lelkesedéstől éppúgy, mint attól, hogy az országot mindenestől ördöginek tekintsük – amit sajnos gyakran megtalálunk a tömegtájékoztató eszközöknél. Az újonnan megalakult Izráel állam nem Isten országa. Politikusai gyarló emberek, mint bárki más. És mégis, önmagában az ország létezése *kezessége* annak, hogy *az utolsó időkre vonatkozó bibliai prófécia*k beteljesednek. Csak néhányat említünk ezek közül:

– Az Antikrisztus hét évre szóló szövetséget köt Izráellel, amelyet három és fél év után megszeg (Dán 9,27; Jn 5,43).

– A zsidó templomot Jeruzsálemben valószínűleg újra felépítik, de majd az Antikrisztus ül bele (Dán 9,27; Mt 24,15; 2Tesz 2,4)*

– A földkerekség valamennyi népe hadba száll majd Izráel ellen (lásd a következő fejezetet).

– Az antikrisztusi nagy nyomorúság idején Izráel felismeri majd Jézusban a Messiását, és missziói néppé válik minden nép számára (Zak 12,10; Róm 11,15).

– A visszatérő Krisztus lábával az Olajfák hegyén áll majd meg (Zak 14,3-4).

– Jeruzsálem Jézus Krisztus békebirodalmának központja lesz (Ézs 2,2-4; Jer 3,17-18; Mik 4,1-8; Jel 20,1-10).

* E templom *jelképes* értelmezése, mintegy a „keresztyén gyülekezetre” való alkalmazása ellen szól például a zsidó áldozatok bevezetéséről, majd megszüntetéséről szóló jövendölés (Dán 9,27). Egyes írásmagyarázók (pl. Marius Baar) nézetével szemben – amely szerint itt pogány „istenek templomá”-ról van szó, mint amilyen a mostani iszlám szikladóm – világosan szól az a tény, hogy itt a zsidó áldozatot vezetik be újra, majd szüntetik meg, és hogy a templomot kifejezetten „Isten (egy-egy szám!) templomaként” említik. Természetesen ebben a kérdésben nincs végső bizonyosságunk. A templomtér is – még átmenetileg – moszlim fennhatóság alatt áll, ez a helyzet egyszer majd természetesen megváltozik. Egyes zsidó-ortodox körök kísérletei, hogy letegyék az új templom alapkövét, már idáig többszörösen tetteles konfliktusokhoz vezettek.

Harmagedón árnyai

Izráelnek kevés barátja van a világban. Az ENSZ aligha hagyta volna jóvá 1948-ban a zsidó állam megalapítását, ha előzőleg a zsidók nem hoztak volna mérhetetlen nagy véráldozatot a holocaustban. Akkoriban még éber volt a világ erkölcsi lelkiismerete Izráellel szemben, ha nem is osztatlanul. A következő évtizedekben azonban az ENSZ szinte mindig túlnyomó többségben leszavazta Izráelt, mindenekelőtt a – kétségkívül súlyos – palesztin probléma kapcsán.

Soha senki sem várhatja, hogy a zsidók majd ismét engedik elűzetni magukat atyáik földjéről, ahogyan azt mindenekelőtt számos arab ország követeli. Újra meg újra fellángol az ősi ellenségeskedés Izsák és Izmaél, a zsidók és az arabok között (vö. 1Móz 16). Ehhez járul az a konfliktus, hogy *Jeruzsálem* nemcsak a zsidók és a keresztyének *szent városa*, hanem a moszlimoké is. A zsidók és az arabok közti ellenségeskedés – félő – még akkor sem fog megszűnni, ha találnak a palesztinkérdésre egy minden felet kielégítő megoldást. Túlságosan mélyen él a gyűlölet a „választott nép”-pel szemben.

Ugyanaz a gyűlölet ez, amely *Hitlert* eltöltötte. Ez a gyűlölet jellemezte minden évszázadban az *antiszemitizmust*. Ez a gyűlölet indította 1981-ben az „*Islám konferenciát*” arra, hogy meghirdesse a „szent háborút” Izráel ellen. És ez a gyűlölet csendült ki Szaddám Husszein iraki diktátor szavaiból

és tetteiből, amikor az 1991-es öböl-háborúban Izráelt rakétákkal lövette, és aki a zsidókat a tengerbe akarta kergetni. Magát az újra eljött Nabukodonozornak érezte, és újra fel akarta építeni Babilont. Az, hogy a mai Iraknak az utolsó eseményekben még végzetes szerepe lesz, kitűnik a Jelenések 9,13-15-ből és a 16,12-ből. Itt ítéletvégrehajtó angyalokról van szó, akiket megkötöztek az Eufrátesznél (tehát a mai Irakban), és akik utat készítenek az antikrisztusi sereg számára. Azon a területen, amelyen a paradicsomi történet szerint (1Móz 1-3. fej.) az emberiség bölcsője ringott, ott mehet végbe az előkészület az emberiség pusztulására is.

Szaddám Husszein kétségkívül előfutára és útkészítője volt ezeknek az antikrisztusi akcióknak. Egy Izráel-ellenes szövetség létrehozására tett kísérlete csődöt mondott ugyan – legalábbis egy időre! Mert hogy az idők végén egy ilyen Izráel-ellenes szövetség létre fog jönni, arról számos helyen tanúskodik a Biblia. Az Úr Jézus visszajövele előtti utolsó csata az ún. „Harmagedóni csata” lesz. Ez az ítélet hatodik poharának idejére esik. Azt olvassuk a Jelenések 16,12.16-ban: „A hatodik is kiöntötte poharát a nagy folyamra, az Eufráteszre, és kiszáradt a vize, hogy megnyílják a napkeletről jövő királyok útja. És összegyűjtötték a földkerekség királyait arra a helyre, amelyet héberül Harmagedónnak neveznek.”

Ez a világméretű összefogás Izráel ellen egyre világosabban megmutatkozik. Az 1948, 1956, 1967, 1973 és 1991 évi támadó háborúk sejteni engedik,

hogy mi következik még. Harmagedón már régóta előre veti árnyékát. De mindezekben a háborúkban Isten Izráel fölött tartja kezét: „Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja” – mondja a Seregek Ura.

Arról, hogy az utolsó időkben, a népek csatájában, a jövőbeni világháborúban Izráel milyen szerepet fog játszani, szintén a Zakariás 12-ben olvasunk: „Az Úr Igéje szól Izráelről, így szól az ÚR, aki az eget kifeszítette, a földnek alapot vetett, aki szellemet adott az emberbe. Íme, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet a körülötte levő népek számára. Júdára is rákerül a sor, amikor ostromolják Jeruzsálemet. Azon a napon majd súlyos kővé teszem Jeruzsálemet, minden nép számára: aki föl akarja emelni, mind megszakad bele, ha összefog is ellene a föld minden népe” (12,1-3).

Ebben az időben Izráel fölismeri majd Jézust, mint Messiását: „Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és könnyörgés Szellemét. Rátekintenek arra, akit átdöftek” (Zak 12,10). Ezt Zakariás próféta írja mintegy 550 évvel Jézus Krisztus kereszthalála előtt (vö. Jn 19,34), és évezredekkel az utolsó idők eseményei előtt.

A hamis békesség új világrendje

Hallottuk, hogy egyszer majd minden nép összegyülekezik Jeruzsálem ellen. Az írásmagyarázók vi-

tatják ennek a háborúnak az időpontját, egyvalami azonban világosan kiderül a bibliai szövegekből. A földön létrejön a *népek szövetsége*. Ennek eleinte talán tagja lehet Izráel is, és békeszövetséget köthet velük (vö. Dán 9,27). De valamilyen okból végül ez a szövetség Izráel ellen fordul.

Ha további bibliai kijelentéseket nézünk, látjuk, hogy ez a szövetség szorosan összefügg a „*békesség és biztonság*” célkitűzéssel. Pál apostol mondja, hogy az utolsó napokban az emberiség olyan állapotba kerül, hogy így kiáltanak majd: „Béke van, nincs veszély!” (1Tesz 5,3). Valamikor egyszer majd az emberiségnek sikerül saját erejéből látszólag megszabadítania a földet a háborútól. A felhalmozódott pusztító fegyverek föl való félelem kényszeríti rá majd az embereket, hogy minden áron békére törekedjenek.

Az egységre és békességre való törekvés a 20. század utolsó évtizedeiben óriási mértékű elhaladást tett. A kommunizmus csődjét immár nem lehet eltitkolni. Mihail Gorbacsov reformpolitikája, a peresztrojka megnyitotta a lehetőséget *Kelet és Nyugat közeledésére*. Németország újraegyesült. A Varsói Szerződés felbomlott, a „hidegháború” véget ért. Az „*Európai Egyesült Államok*” előkészületei folynak gazdasági és politikai síkon egyaránt.

A világ államai egyre komplexebb hatalmi blokkokba tömörülnek. A nacionalista törekvéseket, amelyek az egyesülési irányzatok útjában állnak, „időszerűtlennek” bélyegzik, és részben fegyveres

erővel letörik. Az ENSZ-nek egyre átfogóbb hatáskört biztosítanak arra, hogy a politikai tűzfészkeket eloltsa. Elhangzott már a javaslat egy „világrendőrség” felállítására, amely az „új világrend” elleni minden támadást csírájában elfojt és megbüntet.

Honnan származik ennek az „új világrendnek” a gondolata, amely a politikai, gazdasági és vallási történéseket egyre jobban egységesíti és ellenőrzés alatt tartja? Ez semmiképpen nem új, hanem megtalálható már évszázadok óta a szabadkőművesek titkos szövetségének szervezeti szabályzataiban, kivált az *illuminátusoknál* (felvilágosultak)*

Ezek személyes kapcsolataik és gazdasági hatalmuk révén óriási befolyást gyakorolnak a világ gazdasági és politikai kapcsolóközpontjaira.**

* Adam Weishaupt, az illuminátusok alapítója már a 18. században megjövendölte, hogy az uralkodók és a nemzetek erőszak alkalmazása nélkül eltűnnek a földről; hogy az emberi nem egyetlen család lesz, a világ pedig olyan emberek otthonává, akik csak az értelmük szavát követik. Az a mondás, hogy „a vallás, amelyben minden ember egyetért ...lett a szabadkőművesség alapja.” A „novus ordo seculorum” („új világrend”) felirat, a szabadkőműves piramissal és „Lucifer szemével” kombinálva már régebbi idő óta megtalálható az USA egydolláros bankjegyén.

** Ezt állítják egybehangzóan és nyilván joggal olyan szerzők, mint Des Griffin („Die Insider” – A beavatottak), Gary Allen (Die Rockefeller Papire – Schritte, zur Neuen Weltordnung” – A Rockefeller papírok – lépések az új világrend felé). Wolfgang Borowsky (Satan kämpft um diese Welt” – Sátán küzd ezért a világért), Avro Manhattan (The Vatican-Moscow-Washington alliance – a Vatikán-Moszkva-Washington szövetség) és mások, akiknek nézeteit mindenesetre nem osztom mindenben. Biblikusán jól megalapozott a Hitvallók Nemzetközi Szövetségének az érvelése: „Felhívás mindenkire. Hitvalló keresztyének ébersége és bátorsága hívnak fel.” Wuppertal, 1982.

Régóta törekszenek már titokban „egy új világrend” megvalósítására. A 20. század nyolcvanas éveinek közepe óta azonban már keleten és nyugaton, északon és délen is nyíltan beszélnek róla a politikusok. Ez azt mutatja, hogy ezek a törekvések új szakaszba jutottak, és talán nemsokára célhoz is érnek. Ugyanakkor legyünk tudatában annak, hogy nem az emberi törekvések a mértékadóak, hanem Isten terve, amely ennek a törtéetésnek is meghatározta az időpontját – mint ahogyan az antikrisztusi kor felé haladó istentelenséget is.

Ha a Szentírást olvassuk, akkor ezekre az utolsó időkkel kapcsolatos eseményekre a legáltalóbb utalásokat *Dániel 2-ben és 7-ben* valamint a *Jelenések 13-ban és 17-ben* találjuk. Dániel 2-ben és 7-ben az egymást követő négy világbirodalomról olvasunk. Az írásmagyarázók egyetértenek abban, hogy az első három birodalomnál a *babiloni* (Kr.e. 625-538), a *méd-perzsa* (Kr.e. 538-331) és a *görög-hellén* (331-168) világbirodalomról van szó. A negyedik világbirodalomban gyakran a *rómait* (Kr.e. 168-tól) látják. Ez először egyesül, majd keleti és nyugati birodalomra bomlik, azután egy időre eltűnik a világpolitikai színtérről; és ismét létrejön az idők végén (vö. Dán 2,39-43; Jel 17,8). Az újra életre kelt Római Birodalom azután tíz államra oszlik (vö. a Jel 17,12-ben a tíz szarvat), amit némely írásmagyarázók az Európai Közösség államaira vonatkoztatnak. A történelem megmutatta, hogy ez a számítás nem vált be, mert már 1986-ban túllépték a tizes számot. Ezért én in-

kább arra az értelmezésre hajlok, amelyet pl. Arnold Fruchtenbaum ad, és a következőkben aktualizálja is. Fruchtenbaum a negyedik világbirodalmat nem korlátozza csupán Rómára, hanem tovább megy: úgy látja mint egy *imperialista államot*, amely „megeszi” a többi államot (Dán 7,19). Ez a birodalom öt fázison megy át:

1. *Az egységes szakasz* = a Római Birodalom.

2. *A kettéoszlott szakasz* – felosztás Kelet- és Nyugat-római Birodalomra, ami először a Róma-Konstantinápoly politikai-vallási kettős csillagban nyilvánul meg, majd a huszadik században folytatódik a kelet-nyugati konfliktusban. Ez a szakasz szerintem 1989-ben megszűnt, amikor véget ért a „hidegháború”. Ezután következik:

3. *A viláгурalmi szakasz*: Az „új világrend” gondolatát hirdetik mindenfelé, s ez egyre nagyobb befolyásra tesz szert. Ezt követi:

4. *A tíz-ország szakasz*: Ez a tíz ország talán tíz közigazgatási körzetet jelent, amelyre a világot a jobb áttekinthetőség és ellenőrizhetőség kedvéért felosztják. Ez a lehetőség szerintem reálisabb, mint

az Európára, vagy egy Földközi-tenger körüli államszövetségre való utalás.*

Inkább Európa lehet a tíz közigazgatási körzet egyike. Egyébként pontosan ez a terv jelenik meg a befolyásos Római Klub kiadványaiban.**

További közigazgatási körzetek lehetnek például a már létező gazdasági szövetségek, amelyek célkitűzéseikben megfelelnek az EK szándékainak, például a meglévő tíz arab OPEC-ország, a négy Contadora-állam, a Közép-amerikai Közös Piac öt állama, a hatvanhat AKP (Afrikai, Csendes-óceán és Karibi államok), és a hat ASEAN-állam (Kelet-Ázsia).

5. *Az antikrisztusi szakasz:* A tíz államszakaszban lép föl majd az Antikrisztus, megsemmisít három államot, és maga alá veti a többi hetet (vö. Dán 7,7-24; Jel 17,12 kk). Akkor majd kifejtheti

* Ezt a második értelmezést képviseli – teljes óvatossággal – pl. Marius Baar: „1968-ban tíz arab állam Bejrutban megalapította az OPEC nevű szövetséget (Olajexportáló arab államok szövetsége)... És ha még nem is abból indulok ki, hogy itt már megtalálható a tíz király, azért nem kevésbé vagyok meggyőződve arról, hogy a tíz király, amely a fenevadnak – amely nincs, de visszajön – átadja hatalmát a Dániel 2-ben található ötödik birodalomban, ezek szerint a próféták világában keresendő (lásd Jel 17,13), és ezek éppen Izráellel kapcsolatban lépnek fel a világ színpadára, és egy érzülettel lesznek Jahve és az Ő Felkentje ellen.”

** A Római Klub a 70-es és 80-as években megfogalmazott terveiben a világot a következő tíz gazdasági életterre osztotta fel: 1. Kanada és USA; 2. Európai Közösség (EG); 3. Japán; 4. Izrael, Dél-Afrika és Ausztrália; 5. Comecon államok (volt KGST); 6. Latin-amerikai szabadkereskedelmi zóna; 7. Arab Liga; 8. Afrikai Egységszervezet (OAU); 9. Ázsia és a Csendes-óceán déli részének nem kommunista államai; 10. Kína és Ázsia kommunista államai.

abszolút uralmát. Az antikrisztusi uralom központjai igencsak lehetnek Rómában (vö. Jel 17-18; 1Pt 5,13) és Jeruzsálemben (vö. Dán 9,27; 2Tesz 2,4).

Természetesen itt csak egy *lehetséges* magyarázatról van szó. Túl gyakran egészen más következett be, mint amit az emberek a legpontosabb számítások alapján kigondoltak. Így a fentebb vázolt rendszer is csupán elgondolkozásra, és a világpolitikai fejlődés további megfigyelésére kíván serkenteni. Ezért le is mondok a további ecsetelésekről, spekulációkról és részletes „üdvmenetrendekről”, ahogyan azok megtalálhatók némely utolsó időkről szóló könyvekben, melyeknek a napi politika nyomán felállított vélekedéseit megcáfolta a történelem. A bibliamagyarázat alapján elképzelt helyzetek jogosak ugyan, és éberségre serkentenek, de csak addig, amíg nem tekintik őket abszolútnak, és nem szorítják félre a beteljesedés más lehetőségei iránti nyitottságot.

Visszatérnék most a fejezet elején mondottakra: A huszadik század végén a világtörténelem egy olyan pont felé halad, amelynél az emberiség megkísérli saját erejéből fölépíteni a *békesség birodalmát*. Ez a törekvés nem jelent mást, mint Jézus Krisztus ezeréves messiási békebirodalmát a saját erejéből megelőzni (vö. Jel 20,1-6). A Biblia világosan beszél arról, hogy az egyesült emberiségnek ez a fáradozása a Biblia egy élő Istene nélkül az antikrisztusi birodalomban – *egy második bábeli toronyépítésben* végződik majd (1Móz 11,1-9; Jel 17).

Csakhogy ez a békebirodalom nem lesz maradandó. Ez a birodalom „agyagcserép és vas keveredése” – egység – igazság nélkül, legkülönbözőbb ideológiák és vallások keverékének egysége (vö. Dán 2,33.43). Az Úr Jézus megítéli az emberiség ezen fáradozását, amelyben „olyan akar lenni, mint az Isten”: „Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás!” (1Tesz 5,3).

JELEK A TECHNIKÁBAN ÉS A GAZDASÁGI ÉLETBEN

Növekvő behálózás és ellenőrzés

Mielőtt a világegység rendszere politikai síkon létrejöhetne, először meg kell teremteni annak technikai és gazdasági előfeltételeit. Ez már igen nagy mértékben végbement. Csak néhány példát említek:

Az emberiség egyre szorosabb kapcsolatba kerül a *közlekedés, a telekommunikáció és a tömegtájékoztatási eszközök*, főként a televízió által. Ma már a földkerekség legtávolabbi pontjára is gyakorlatilag el lehet jutni legkésőbb 48 óra alatt repülőgéppel. A telefonkábel-rendszert egyre jobban kiépítik. A gazdag országokban csaknem minden

háztartásban van televízió, de még a szegény országokban is az emberek elsősorban televíziót szereznek be. Láttam tévékészüléket Egyiptom és Fekete-Afrika legnyomorúságosabb kunyhóiban is.

Az egyre tökéletesebb *számítógéprendszerek* lehetővé teszik az adatok maradéktalan tárolását és lehívhatóságát. Az adatok védelme egyre inkább merő illúzió – többek között az egyre növekvő számítógépes bűnözés miatt. Brüsszelben van egy óriási központi számítógép, amelybe be van táplálva Európa térségének valamennyi gazdasági adata. Nyugodtan viselhetné a „Bestia” (fenevad) nevet.

A *fizetési forgalom* egyre inkább technicizálódik és egységesedik. Európában az egyes országok valutáit egyre jobban felváltja az egységes valuta, az ECU. A készpénz mellett egyre inkább előtérbe kerülnek a hitelkártyák, de ezeket is valószínűleg felváltja a már kifejlesztés alatt levő lézer-tetováló rendszer, amelynek segítségével az üzletfelek azonosító számát a bőrbe tetoválják.

Semmiképpen sem szeretném lebecsülni az említett fejlődés pozitív oldalait és előnyeit. Sok tekintetben könnyebbséget és egyszerűsítést jelentenek. Ugyanakkor a kritikus megfigyelő szemébe ötlenek az árnyoldalak is: *az emberek növekvő behálózása, egységesítése és ellenőrizhetősége.*

Most lépnek az elképzelhetőség körébe azok a bibliai próféciák, amelyeknek megvalósulása megírásuk idején igen csak utópisztikusnak kellett, hogy tűnjön. A műholdas televízió lehetővé tenné,

hogy „a népek és törzsek, a nyelvek és nemzetek fiai látják az ő holttestüket három és fél napig” (ti. Isten két megölt bizonyágtevőjének holttestét) (Jel 11,9), valamint hogy az antikrisztusi „fenevad” káromlásai és kultusza világszerte elterjedjen (Jel 13,5-8.11-15).

A totális számítógéprendszerrel kapcsolatban levő egységesített fizetőeszköz pedig előfeltételét jelentheti a Jelenések 13,16-18 beteljesedésének: „És megadatott neki (a földből feljövő fenevadnak), hogy kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat jobb kezükön vagy homlokukon bélyeggel jelölhessen meg, és senki se vehessen vagy adhasson, csak az, akin bélyegként rajta van a fenevad neve vagy nevének a száma. Itt van a helye a bölcsességnek! Akinek van értelme, számítsa ki a fenevad számát, mert egy embernek a száma az. Az ő száma pedig hatszázhatvanhat.”

Igaztalan úton szerzett gazdagság és hatalmi központosítás

Jakab levelének 5. fejezete mutatja be az utolsó idők egyik karakterisztikus jelét, és annak előfeltételét, hogy „senki se vehessen vagy adhasson”, hanem veti alá magát az antikrisztusi rendszernek: *egyre nagyobb gazdagság összpontosítása egyre kevesebb kézben.* „Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó

napokban is. Íme, a földjeiteket learató munkások bére, amelyet visszatartottatok, égre kiált, és az aratók panasza eljutott a Seregek Urának fülébe. Dőzsöltetek a földön és tobzódtatok, hízlaltátok a szíveteket, mint az áldozati állat levágásának napján. Elítéltétek, megöltétek az igazat, és ő nem állt ellen nektek” (Jak 5,3-6).

Itt az *igazságtalan úton szerzett gazdagságról* van szó. Gerhard Salamon ezt a tényt egyszer találóan így hozta közös nevezőre: „Minden olyan pénz, amelyet úgy szerez meg az ember, hogy nem dolgozott meg érte, másokat károsít meg.” Ennek az igazságtalanságnak a mértéke akkor tűnik ki igazán, ha megtudjuk, hogy pl. az USA-ban a „szupergazdagoknak” – akiknek száma pontosan az egész népesség egy százaléka – állítólag nagyobb a vagyona, mint a maradék 99 százaléknak összesen. És nyílt titok, hogy a legtöbb illuminátus e szupergazdagok köréből kerül ki, akik hatalmukkal óriási befolyást gyakorolnak a politikára.

Egy szavam sincs az ellen, hogy valaki becsületese munkával szép jövedelemre és bizonyos jólétre tesz szert. Problematikussá akkor válik az egész, ha ez a jólét *mások kárán* keletkezett, pl. munkások és alkalmazottak alulfizetése vagy adócsalás által. A Biblia nagyon világosan beszél erről. Ezt olvassuk pl. az Amós 8,4-7-ben: „Halljátok meg ezt ti, akik a szegények vesztét kívánjátok, és ki akartátok pusztítani az ország nyomorultjait! Mert így beszéltek: Mikor múlik el az újhold, hogy gabonát

árulhassunk, és a szombat, hogy gabonával kereskedjünk, kisebb vékával, nagyobb súlyokkal, és hamis mérleggel csalva, hogy megvehessük a nincsteleneket pénzen, a szegényeket egy pár saruért, és eladhassuk a hulladék gabonát. Megesküdött az Úr Jákób büszkeségére: sohasem felejttem el tetteiket!”

Infláció és gazdasági válságok

A gazdasági igazságtalanság a pénz elértéktelenedéséhez (infláció) vezethet. Más körülmények is közrejátszhatnak itt, mint a bér-ár spirál kölcsönös felsrófolása a tarifapartnerrel, az „egyre többet” követelés, a világpiac irányítása a nyersanyagok (főként az olaj) ára által, az első, a második és a harmadik világ közti gazdasági szakadék, hibás tervezés és beruházás üzemi vagy állami szinten, amely azután nagymérvű eladósodáshoz vezet.

Jézus Krisztus a „drágaságot” (inflációt) az utolsó idők jelének nevezte (Mt 24,7). Számos szakértő úgy látja, hogy az emberiség a második évezredfordulóval új gazdasági világválság felé tart. És ez éppenséggel fölkeltené a vágyat, hogy jöjjön az „erős ember”, aki a világot ismét egyenesbe hozza. Ennek előrevetett árnyéka volt például az 1929-es év gazdasági válsága és az abból keletkezett tömeges munkanélküliség, amely sok helyen kedvező talaj volt a diktatúra keletkezéséhez.

Éhínségek

Ha a föld 1000 lakosú falu lenne, akkor ezek közül kerekén 200-nak bőségesen, 300-nak elegendő mértékben jutna táplálék. A többi 500 azonban állandó alultápláltságban szenvedne. Ezek közül sokan éhenhalnának. Ez a mi világunk jelenlegi állapota.

A huszadik század végén olyan *ellátási nehézségeket és éhínség okozta katasztrófákat élünk át*, mint még soha – nemcsak Ázsia, Afrika és Latin-Amerika „klasszikus” éhező országaiban, hanem Kelet-Európában és a Szovjetúnióban (ill. utódállamaiban) is. Ennek okai sokfélék: a kommunista országok évtizedeken át tartó hibás tervezése és rossz gazdálkodása, az élelmiszerek nem megfelelő elosztása, infláció, a harmadik világban bekövetkezett népességrobbanás, éghajlat-változások, az atmoszféra melegház-hatása, aszályok, a sivatagok terjedése, tömeges munkanélküliség és szegénység.

A Biblia megjövendöli ezeket a problémákat, ezeket a világméretű válságokat. Ezt olvassuk a Jelenésekben a harmadik pecsét látomásánál: „És láttam: íme, egy fekete ló, a rajta ülőnek mérleg volt a kezében. És hallottam, hogy egy hang szól a négy élőlény között a középen: Egy mérce búza egy dénár, és három mérce árpa egy dénár” (Jel 6,5-6). Egy dénár az újszövetségi korban egy munkás teljes napi bére! Egy egész napszám bér kellett

hozzá, hogy egy font gabonát meg lehessen venni – ez 8-12-szeres drágulást jelentett! Ez szegénységet, ínséget és éhséget jelentett!

A fekete ló lovasa után a fakó ló lovasa hozza a szomorú aratást: „És láttam: íme, egy fakó ló, a rajta ülőnek neve Halál, és a Pokol követte őt; és hatalom adatott nekik a föld negyedrészen, hogy öljenek karddal, éhínséggel és döghalállal, és a föld vadállatai által” (Jel 6,8). A végén a *halál* uralkodik. A fakó ló pokoli lovasa háborúk, infláció, szegénység és éhínség által megrendített földön arat. A *háború* (vö. a Jel 6,3-ban a második pecsétlátomást) éhínséget eredményez. Az *éhség* pedig ismét csak háborúhoz vezet. Emellett jönnek a járványok és támadások a vadállatok részéről.

A borzalomnak ezt az ördögi körét az első pecsét látomásában szereplő fehér ló lovasa indítja el. A legtöbb írásmagyarázó szerint ez az *Antikrisztus* (Jel 6,1-2). A benne ismertetett csapások tehát csak a nagy nyomorúság idején jutnak teljességre, de – mindenki számára láthatóan – már régóta előrevetik árnyékukat.

JELEK A TERMÉSZETBEN

A környezet pusztulása

A környezetnek az a pusztulása, amelyet napjainkban tapasztalunk, „előárnyéka” a nagy nyomorúság idején Isten e világra rátörő ítéletének. A Jelenések megjövendöli – részben fokozatosan növekedve (először „egyharmad”, azután „az egész”):

- a föld és növényzete (Jel 8,7);
- a tenger és élőlényei (Jel 8,8-9; 16,3);
- az ivóvíz (Jel 9,10-11; 16,4);
- az *atmoszféra* pusztulását.

Az atmoszféra pusztulásának kétféle hatása lesz:

– egyfelől úgy jelentkezik, mint *elsötétedés*, amely az égitestek fényét egyre kevésbé engedi át-törni (Jel 8,12) (nyilván a kipufogó gázok és felhők fokozódása miatt);

– másfelől a *nap sugarainak* felerősödésében jelentkezik (Jel 16,8) (véltetően a stratoszféra elvékonyodása egyre kevésbé nyújt védelmet a káros sugárzások ellen), s ennek következménye lesz az emberek testén a rosszindulatú *fekélyek szaporodása* (Jel 16,2.11).

Még a 19. században is alig képzelhette el bárki is, hogy ezek a jövendölések egyszer ilyen konkrét

módon beteljesedhetnek, ahogy azokat most – természetesen még az első „jaj” idejében – átéljük. Elég, ha a közelmúlt néhány nagy betűs újságcímére emlékezünk: „Meghalnak az erdők”, „Növekszik az ózonlyuk”, „A túl erős napfény egyre többször okoz bőrrákot”, „Halál a vízcsapból”, „Az olajpestis halak millióit gyilkolja”, „Atomkatasztrófa Csernobilban”, „Élelmiszer-mérgezés növényvédőszerrel”, „A nap elsötétedése a Kuwaitban égő olajkutak miatt”, „Elpusztul-e ez a föld?”

Az AIDS-jelzés

„Mindenfelé nagy földrengések, járványok és éhínségek lesznek” – jövendölte meg az Úr Jézus (Lk 21,11). Az orvostudomány fejlődése és a klasszikus járványos betegségek elterjedése (pl. pestis, himlő, tuberkolózis és vérbaj) után, melyek korábban egész országnyi területeket elnéptelénítettek, már azt hitték az emberek, hogy ezt a jövendölést nyugodtan ad acta tehetik – amikor hirtelen új, ismeretlen járványok léptek fel, amelyeknek mind az eredetével, mind a gyógy módjával szemben tanácstalanul álltak. Egyfelől állatok közti járványokról van itt szó, mint pl. újfajta sertés- és marhapestis, másfelől emberek között terjedő járványokról. Ezek között jelenleg a legvégzetesebb az „Acquired immunodeficiency syndrome” („Szerzett immungyöngeség szindróma”), röviden az „AIDS”.

Ennek a járványnak van néhány olyan különleges tünete, amelyek kifejezetten az utolsó időkre utalnak. Először 1980-ban fedezték fel olyan fiatal férfiaknál, akik homoszexuálisak voltak. Szinte kizárólag szexuális érintkezésen keresztül terjed – és ez azt jelenti: hasonnemű, vagy másnemű váltakozó partnerrel folytatott házasságon kívüli kapcsolat útján. Sok országban ezért az AIDS-et „gyönyörjárvány”-nak nevezik. A legjobb védekezés ellene a házastársi hűség, terjedésének legfőbb oka viszont a hűtlenség. Ritkábban terjed az AIDS intravénás kábítószer-adagolás, terhesség vagy vérátömlesztés által. Ezekben az esetekben a véltudatos orvosi megelőzés lehetséges.

Nos, a házastársi hűtlenség, a házasság előtti vagy házasságon kívüli nemi kapcsolat, a lesbikus és homoszexuális kapcsolat ma sajnos igen elterjedt. Ezért azután nem is lehet csodálkozni az AIDS-vírus rohamos terjedésén. Mivel Fekete-Afrikában a promiszkuitás (váltakozó szexuális kapcsolat), részben a többnejűség következtében rendkívül nagy, ezért ott terjed a leggyorsabban. Pesszimista előrejelzések szerint az ezredfordulóra minden második fekete-afrikai ember AIDS-fertőzött lehet. Fenyeget annak veszélye, hogy Afrika kiháló kontinens lesz, de a többi földrészen sem sokkal jobb a helyzet.

A tények megdöbbenítőek. Segítenünk kell az AIDS-betegeken, ahogy csak tudunk. Ugyanakkor azonban nem hallgathatjuk el a Biblia figyelmezte-

téseit sem a *szexuális eltévelyedésekkel* szemben: „Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltat-
ta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a
természetes érintkezést a természetellenessel,
ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való
természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek
fel kívánságukban, férfiak férfiakkal fajtalankod-
tak, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát ön-
magukban” (Róm 1,26-27). „Ne tévelyegjete-
k: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők,
sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem
nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmazók,
sem harácsolók nem fogják örökölni Isten orszá-
gát” (1Kor 6,9).

Még ha – ami nagyon kívánatos – meg is talál-
nák az AIDS gyógyszert, éppen ez a járvány ak-
kor is mindenki számára, aki hallani tud, *világó
jelt ad a megtérésére*: „Tartsatok tehát bűnbánatot,
és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek,
hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és kiküldje
Jézust, akit Messiásul rendelt nektek” (Csel 3,19-
20).

Egyre több földrengés

A földrengések számának állandó növekedése is
Krisztus eljövételének közelségére utal. Ha a ha-
lálós áldozatok száma meghaladja az ezret, akkor
beszélnek *súlyos földrengésről*. Az utolsó századok-

ban gondosan feljegyezték azokat a földrengéseket, amelyeknél a halottak száma 1000 és 250 000 között mozgott, úgyhogy eme katasztrófák gyakoriságáról megbízható adataink vannak.

A statisztika 1600-tól 1700-ig négy, 1700-tól 1800-ig hét és 1800-tól 1900-ig kilenc súlyos földrengést mutat ki. De már 1900-tól 1950-ig tizenegy ilyen földrengést kellett följegyezni – és azóta a gyakoriságuk és időbeni sűrűségük egyre növekedett. Így pl. egyedül 1968 és 1988 között húsz súlyos földrengés volt, amelyek során összesen 450.000 ember veszítette életét.

A növekedés talán még világosabban látszik, ha másféle mértéket veszünk alapul, mégpedig a földrengéseknek a *Richter-skála* szerinti erősségét. Ha csak a 6-osnál nagyobb erősségűeket nevezünk súlyosnak, akkor 1897 és 1971 között a következő statisztikát kapjuk:

1897-1946:	3
1947-1956:	7
1957-1966:	17
1967:	17
1968:	19
1969:	21
1970:	24
1971:	34

Más statisztikák szerint egyedül 1967-1976-ig 180 földrengés volt 7-es erősség fölött.

Túlzok-e, ha a földrengéseket *a közeledő ítélet*

látható előjeleinek tekintem? A harag poharainak ítélete végén mindenesetre „olyan nagy földrengés (támadt), amelyen nem volt, amióta ember született a földre: ekkora földrengés, ilyen nagy!” (Jel 16,18). Ez lesz a végső foka annak, amit ma előfájdalomként élünk át.

Új termékenység Izráelben

Az utóbbi fejezetekben az utolsó idők ama természeti jelenségeivel foglalkoztunk, amelyek mind negatívak voltak. Van azonban a természetnek egy *pozitív* jelensége is, amely az Úr Jézusnak, mint Messiásnak közeli eljövételéről beszél: *az új termékenység Izráelben.*

Ezt a próféták sokszorosán megjövendölik, pl. Ezékiel 36: „Kihozlak benneteket a népek közül, összegyűjtelek az országokból, és beviszlek benneteket a saját földetekre... Megszabadítalak benneteket minden tisztátalanságotoktól. Parancsolok a gabonának, megsokasítom, és nem hozok rátok éhínséget. Megszaporítom a fák gyümölcsét és a mező termését, hogy ne csúfoljanak többé benneteket az éhínség miatt a népek... Azt mondják majd: Ez a pusztává lett föld itt most olyan, mint az Éden kertje” (Ez 36,24.29-30.35).

Ha napjainkban a szomszéd arab államokból utazunk Izráelbe, valóban az a benyomásunk: a sivatagból az Éden kertjébe érkeztünk! Mióta a zsi-

dók újra letelepedtek földjükön, Izráel *virágzó országgá* lett. Jezréel mocsaras síksága az ország gyümölcs- és gabonatermő éléskamrájává változott. Az izráeli narancsültetvények világhírűek. Beérsebánál a Negev sivatag valóságos virágerdőként sugárzik. Évente átlag 800 millió szál vágott virágot exportálnak, pl. rózsát, liliomot, szegfűt, gladioluszt és nárciszt. 1988-ban Izráel 61%-kal több agrárterméket állított elő, mint amennyire népességének szüksége volt. Az egész országban szerte kutakat és öntözőberendezéseket építenek. Sokmillió fát ültettek, amelyek javítják a vízháztartást, és az éghajlatot.

Talán ezzel összefüggésben tértek újra vissza a századokon át kimaradt *korai és késői esők* – pontosan úgy, ahogy a próféták azt évezredekkel ezelőtt az utolsó időkre megjövendölték: „Sion fiai, vigadjatok és örüljete, mert Istenetek, az ÚR megadta nektek a szükséges esőt, záport hullat rátok ősszel és tavasszal, mint régen. Megtelnek majd a szérűk gabonával, bőven ömlik a sajtóból a must és az olaj... Akkor megtudjátok, hogy én Izráellel vagyok, és hogy én az ÚR vagyok a ti Istenetek, senki más! Nem kell szégyenkeznie népemnek soha többé” (Jóel 2,23-24.27; vö. Jer 3,1-3; Zak 10,1).

JELEK A VALLÁSBAN ÉS AZ ERKÖLCSBEN

Hamis Krisztusok és hamis próféták

Amikor Jézus Krisztust megkérdezték tanítványai: „Mi lesz a jele a Te eljövetelednek és a világ (korszak) végének?” – akkor válaszában elsősorban a *hamis Krisztusok* által történő félrevezetéstől óvta őket: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszenek titeket! Mert sokan jönnek majd az én nevemben és azt mondják: Én vagyok! – meg azt: Az idő közel jött! De ti ne kövessétek őket!” (Lk 21,8; vö. Mt 24,3-5). Ugyanakkor: „Sok *hamis próféta* támad és sokakat megtévesztenek” (Mt 24,11). A hamis Krisztusok és a hamis próféták láncolata a hamis Krisztusnak, az Antikrisztusnak és „propagandaminiszterének” a hamis prófétának eljövetelében csúcsosodik ki (Jel 13).

Hogyan lehet *megkülönböztetni* a visszajövő *igazi Krisztust* a hamis Krisztusoktól? Nem nagy tettek, jelek és csodák láttán (mert ilyeneket a hamis Krisztusok is fognak cselekedni a Sátán ereje által Mt 24,24), hanem egyedül *eljövetelének módja* által: „Íme, előre megmondottam nektek! Ha tehát azt mondják nektek: Íme, a pusztában van, ne menjete ki! Íme, a belső szobában, ne higgyétek! Mert ahogyan a villámlás keletről támad, és ellát-

szik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is” (Mt 24,25-27). Az igazi Krisztus *hatalommal és dicsőséggel* jön el – az egész világ számára láthatóan – egy szempillantás alatt: „És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel” (Mt 24,30).

Mivel tehát Jézus Krisztus immár nem emberi alakban és alacsonyásban jelenik meg a földön, hanem az ég felhőin dicsőségben, ezért mindazok, akik e földön éltek, élnek vagy élni fognak és magukról azt állítják, hogy ők a visszajövő Krisztus, egyértelműen lelepleződnek, mint hamis Krisztusok. Akkor majd erről, valamint nevének számértéke (666) alapján felismerhető lesz az Antikrisztus is (Jel 13,18).

Hamis Krisztusok az ősgyülekezet idejétől mind a mai napig akadtak, most azonban világméretben annyian lépnek föl, és annyian követik őket, mint soha azelőtt. Most csak a legismertebbeket említem:

Abd-ru-shin (=Oskar Ernst Bernhardt, 1875-1941), német férfi, aki úgy látta, hogy Jézus Krisztus műve meghiúsult, és magát jelentette ki, mint az „igazi Krisztust”, aki az embereknek a megmentő „Grál-üzenetet” hirdeti.

Jiddu Krishnamurti (1895-1986) hindu férfi, aki-ről 1910 óta Annie Besant, a teozófiai társaság el-

nőknője azt hirdette, hogy ő az eljövendő „Messiás”, „Lord Maitreya” és a „világ-tanítója”.

Divine atya (= George Baker, megh. 1965-ben), Dél-Georgiából (USA) származó néger, önmagát a második testté lett Istennek tekintette (= atya-fokozat), a fiú-fokozat (= Krisztus) után. Halálát követői engesztelő áldozatnak tekintették a maguk bűneiért.

San Myung Moon (szül. 1920-ban), koreai, azt állítja, hogy ő „isten fia” és a „Sátán legyőzője”. Negyedik házassága 1960. márciusában lett volna a „Bárány menyegzője”, a Jelenések 19 szerint.

„*Az új korszak Krisztusa*” (New Age), aki jelenleg még ismeretlen, hoz a világnak békét és biztonságot, és azonos más vallások várt üdvözítőivel (pl. a buddhisták Maitreya-Buddhájával, a moszlimok Mahdi-Imámjával, és a hinduk Krishnájával). Ez a nézet messze túlterjedt a Teozófiai Társaság és a New Age mozgalom határain, amelyek azt először propagálták. Valójában magán viseli a Bibliában megjövendölt Antikrisztus ismertető jegyeit.*

Ha a Bibliában jártas olvasó viszonylag könnyen

* Vö. kivált Alice Ann Bailey teozófusnő könyvével: „Krisztus visszajövetele” címmel (Genf 1970). 1982. április 25-én a „Tara-központ-hoz” tartozó angol Benjamin Crane feltűnést keltő egész oldalas hirdetést tett közzé „a világ valamennyi nagy napilapjában”, amely így kezdődött: „Világunk éppen elég éhséget, igazságtalanságot és háborút látott. Segélykiáltásunk meghallgatásra talált. Mint a világ tanítója az egész emberiség számára: Krisztus most köztünk tartózkodik. De hogyan ismerhetjük fel? Keressenek egy modern embert, aki modern politikai, ökonómiai és szociális problémáinkkal foglalkozik...”

le is tudja leplezni a hamis Krisztusokat, a *hamis prófétáknál* már nehezebb a helyzet. Mert miközben csak *egyetlen* visszajövő Krisztus van, akit egyértelműen föl lehet ismerni, a történelem során *számos* igazi és hamis próféta lép színre egyidejűleg (vö. Jer 8,10 kk; 23,9 kk; 26,28). Ezért szólít fel minket a Biblia: „Ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba” (1Jn 4,1). Ezért bizonyos *ismertetőjeleket* közöl velünk, amelyek közül a következőket ismertetem. A hamis próféták üzenete:

– hozzátesz valamit a Bibliához, vagy elvesz belőle valamit (1Kor 4,6; 2Jn 9; Jel 22,18-19);

– olyan tanításokat tartalmaz, amelyek ellentétben állnak a Szentírás egyértelmű mondanivalójával (Gal 1,6-9);

– tagadja a keresztyén hit központi igazságait (lásd a következő fejezetünket);

– igazság és hamisság keveréke, hogy sokakat félrevezessen (Jn 8,44; 2Kor 11,4);

– olyan jövendöléseket tartalmaz, amelyek isteni kijelentés igényével lépnek fel („Az Úr így szólt hozzám...”), amelyek nem teljesednek be (Jer 28,9);

– gyakran szép szavakba van csomagolva (Mt 7,15);

– gyakran (de nem mindig) hamis evangéliumot tartalmaz békességről, szeretetről, harmóniáról, egységről és toleranciáról (Jer 6,13-14).

Hangsúlyoznunk kell, hogy a fent felsorolt jellemzőknek nem mindegyike fordul elő valamennyi hamis prófétánál. Így pl. gyakran előfordul a hamis prófétáknál az ítélet hirdetése is. De ha a fenti ismertetőjelek közül csak egy megtalálható valakinél, akkor biztosak lehetünk abban, hogy hamis prófétával van dolgunk. Kiváltképpen az *új kijelentést hirdető mozgalmak és szekták* megalapítói között található hamis próféták, akik a maguk „látásait” és ismereteit a Szentírás mellé vagy fölé helyezik, a Bibliát félremagyarázzák és sok pontban ellentmondanak annak. Ennek klasszikus példái – csak röviden ismertetve – pl. a következő személyek, és az általuk életre hívott mozgalmak:

Joseph Smith (1805-1841), a mormonok szektájának megalapítója, hozzátette a Bibliához „Mormon Könyvét”, amelyet ő állítólag – angyali megbízatás alapján – elásott aranylemezeken talált és amelyeket egy „prófétai szemüveg” segítségével lefordított. A mormonok tanításában számos mágikus és spiritisza elem található (pl. szerintük a templom a „mennyei erők” forrása, a papság pedig a csatornája. Gyakorolják a halottakért való helyettes „keresztiséget”, vannak titkos rítusok stb.).

Mary Baker-Eddy (1821-1910) a „Keresztyén Tudomány” (Christian Science) megalapítója, „Tudomány és egészség” című könyvét úgy jellemezte, mint „a Szentírás kulcsát”. Hinduizmustól és mesmerizmustól befolyásolt tanai szerint a világ és az ember valódi lényege a tökéletesség. Bűn, beteg-

ség és halál mindössze „tévedések”, amelyek a Tökéletesnek fogyatékos ismeretéből fakadnak. Jézus csak „tanító” volt, aki megmutatta nekünk a tévedés legyőzéséhez vezető utat.

Baha u'llah (Mirza Husayn Ali; 1817-1892), a Baha'i-vallás „prófétája”, írásaiban a népek és a vallások egységét propagálta. Önmagát a siita mohammedánok által várt Mahdi Imámnak tekintette, Allah küldöttének, előfutárjainak pedig Mózes, Zarathustra, Buddha és Mohammed mellett Jézus Krisztust is.

Charles Taze Russel (1852-1916), a „Komoly bibliakutatók” (1931 óta: „Jehova tanúi”) alapítója, az ezeréves messiási királyság megalapítását 1914-től számította. Ez a dátum éppúgy nem vált be, mint követőinek 1975-ös dátuma.

Rudolf Steiner (1861-1925), az antropozófia megalapítója, látnoki módon elolvasta a láthatatlan „Akasha-krónikát”, és így behatolt a „magasabb világba”, és onnan kapott egy „ötödik evangélium”-ot, mélységesen okkult Jézus-képpel.

Gabriele Witteck (szül. 1933) hosszú időn át spiritiszta médium volt, magát most a „hazavitel műve” („egyetemes élet” = „belső-szellemi-Krisztus-egyház”) „prófétanőjének” tekinti, és azt állítja, hogy maga Krisztus szól rajta keresztül. Az általa hirdetett új tanításoknak (pl. a tudat kitágítása, szellemi gyógyászat, vegetáriánizmus és reinkarnáció) távol-keleti és nem keresztyén vonásai vannak.

Mindezek nagy számú követőt vonzottak maguk

köré. Melléjük sorolhatóak az „egyes próféták” (valójában gyakran spiritiszta médiumok), akik csupán az olvasók egy-egy csoportját gyűjtik maguk köré, mint *Jakob Lorber* és *Edgar Cayce*. Nagy elővigyázatosság ajánlatos az egyes szám első személyben történő állítólagos „*Jézus kijelentések*”-kel szemben. „Én, az Úr, mondom nektek”, és ehhez hasonlóak nem egy rajongó körben megtalálhatóak. Mivel mindig és mindenütt fölléphetnek hamis próféták, ezért *valamennyi olyan* kijelentést meg kell vizsgálni, amely prófétai jelleget tulajdonít magának. A vizsgálat alapja csakis a Szentírásban előtűnt levő kijelentés – mégpedig el nem fordított alakjában és összefüggéseinek egészében lehet.

Erőteljes tévelygések és tévtanítások

A hamis prófécia mögött hazug szellem áll: *az alulról való szellem*. Ez segíti elő a tévelygéseket és a szektásságot, hogy a gyülekezeteket megossza, és sokakat eltévelyítsen az élet útajáról. Ezért semmiképpen nem csupán a gyülekezeteken kívül munkálkodik, hanem sokkal inkább azokon belül. Szomorú fölfedezés, hogy igen sok tévtanítás az egyház és a teológia berkeiben keletkezett (vö. 1Jn 2,19). „Mert itt van az az idő, amikor elkezdődik az ítélet az Isten háza népén... Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordí-

tó oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben, szilárdan!” (1Pt 4,17; 5,8-9).

A Biblia előre megmondta nekünk, hogy az utolsó időkben *növekszik a tévtanítások száma*, mint ahogy azt ma meg is tapasztalhatjuk. „Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odaforodulnak” (2Tim 4,3-4; vö. 2Tesz 2,9-12). „De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak közéték becsempészni” (2Pt 2,1).

Az utolsó idők efféle tévtanítóinak pl. a következők az *ismertetőjegyei*:

– Tagadják Jézus Krisztust és váltságművét, mindenekelőtt istenfiúságát, testté lételét, engesztelő áldozatát a kereszten és test szerinti feltámadását (1Jn 2,22-23; 4,2-3; 2Jn 7; 2Pt 2,1; Júd 4).

– Költött tanításokat és üres szavakat hordanak össze (2Pt 2,3. 17-18; Júd 15-16).

– Káromolják az élő Istent, akit nem ismernek (2Pt 2,10-11; Júd 8.10).

– Hamis szabadságfogalmat hirdetnek (2Pt 2,19; Júd 4).

– Erkölcstelen életet folytatnak, és sokakat erkölcstelenségre csábítanak (2Pt 2,2.3-18; Júd 8.12).

– Anyagi haszonra és emberi elismerésre törekednek (2Pt 2,3; Júd 11.16)

Miattuk káromoltatik a keresztyén igazság (2Pt 2,2).

– Testiek és nincs meg bennük Isten Szelleme (Júd 19).

– Saját erejükből törekszenek „magasabb ismeretre”, és megmosolyogják az egyszerű hitet (1Tim 6,20).

– Az üdvösség hamis útjait propagálják, pl. a házasságtól való tartózkodást és bizonyos ételekről való lemondást (1Tim 4,3).

– Iparként űzik a kegyességet (1Tim 6,5).

– Szóharcot és iskolás civódást folytatnak, és szakadásokat idéznek elő (1Tim 6,4-5; 2Tim 2,14.23; Tit 3,9; Júd 19).

– Kigúnyolják a gyülekezetet, amely az Úr Jézus visszajövetelére vár (2Pt 3,3).

Ismét hangsúlyoznunk kell, hogy nem jellemző valamennyi tévtanra valamennyi felsorolt ismertetőjel, hanem olykor csak egy vagy kettő. A tévtanítások száma légiónyi. A teljes felsorolás szinte lehetetlen. Minden olvasó maga vizsgálja meg a felsorolt jelek alapján, hogy a gyülekezet hol találkozik tévtanítással. Ha a következőkben mégis felsorolok néhány *példát*, azt csak azért teszem, hogy szemléltessem a dolgot, és hogy bizonyítsam: milyen fontos a szellemek megkülönböztetése.

A zavaró tény ugyanis éppen az, hogy számos tévtanításban van helyes és igaz részlet is. Így pl. a marxizmus a gyárakban az igazságtalan munkafeltételek ellen küzd. A feminizmus a nők társadalmi

egyenlőségéért fáradozik. Az „Isten-halott-teológia” előtérbe állítja a felebaráti szeretetet és az emberiséget. Ugyanakkor meg kell látnunk az előtérben levő e jó célok mögött a mozgó erőt, amely a *Biblia élő Istene és az Ő Fia Jézus Krisztus ellen támad.*

A következőkben egész röviden, *szembeállítás* formájában felsorolok néhány kritikai pontot.

Marxista ideológia: Az ember pótolja Istent, az osztályharc pótolja a megváltást, az osztály nélküli társadalom pótolja a paradicsomot.

Neomarxista ideológia: Az ember pótolja Istent, a folyamatos párbeszéd pótolja a kijelentést, a szükségletek pótolják az erkölcsöt.

Az „Isten halott teológia” és a különböző „genitivus-teológiák”: Az ember pótolja Istent, emberi akciók pótolják Isten munkáját, az emberi szolidaritás pótolja Isten országát.

Feminista ideológia – női istenségek pótolják Istent, az Atyát, a menstruáló asszony vére pótolja Jézus vérét, a lesbikus kapcsolatok pótolják a házasságot.

Távol-keleti guru-kultuszok: Jézus helyébe lép a guru, a kereszten elvégzett engesztelő áldozat helyébe a vallási önmegváltó gyakorlatok lépnek, a keresztyén etika helyét vagy nyilvánvaló erkölcstelenség foglalja el (pl. Bhagwannál és „Isten gyermekei”-nél), vagy pedig egy hamis, túlhajtott aszkézis (pl. Hare Krisnánál és Ananda Margánál).

New Age-ideológia: Az élő Isten helyébe sze-

mélytelen mágikus erő lép, Jézus Krisztus engesztelő áldozatának helyébe spirituális machinációk és reinkarnáció útján való önmegváltás, a keresztyén igazság helyébe a népek és a vallások univerzális egysége (amely egy új, antikrisztusi, bábeli-torony-építésben csúcsosodik ki).

A vallások ökumenéje: Az Istennel való békeség helyét elfoglalja a vallások közti békesség, a keresztyén igazság helyét a vallási egység, Jézus Krisztus messiási békebirodalmának helyét a „világközösség” önerőből kivívott békebirodalma (amely az antikrisztusi birodalomba torkollik).

Iszlám vallás: A Biblia három egyszemélyes és bűnbocsátó Istene helyébe a Korán távoli, személytelen Allahja, Jézus, Isten Fia helyébe Mohammed, ez az antikrisztusi próféta lép, Jézus szabadító engesztelő áldozata helyébe az önmegváltás próbálkozása lép, melyet bizonyos szövegek ismételtetése, imádkozás, böjtölés, alamizsnálkodás és zarándoklás által lehet elérni.

A felvázolt rendszerek mellett a tizenkilencedik

és huszadik században elterjedtek a *legkalandosabb tévtanok*. Gondoljunk csak ilyen állításokra, mint: „Jézus sohasem élt”, az istenek asztronauták, Jézus a keresztfeszítése után Indiában volt, Jézus csak egyszerű ember volt*, a Bibliát lehet tisztán mélylélektanilag magyarázni stb.

A tömegtájékoztató eszközök valamennyi csatornáját felhasználják, hogy ezeket a tévtanításokat terjesszék.

Nézzük most közelebbről a *TV-t, mint tömegtájékoztató eszközt*. Még ha vannak is hasznos és értékes adásai, amelyekért hálásak lehetünk, mégis feltűnő, hogy keresztyén bizonyágtétel szinte alig található a műsorában. Az egyértelműen keresztyén adást legtöbbször azzal utasítják el, hogy a műsor „túlságosan egyoldalúan keresztyén”. Így az Úr Jézushoz való hívogatást száműzik a nyilvános érdeklődés elől.

Ugyanakkor konjunktúrája van a *krisztustalan és antikrisztusi adásoknak*. A kábeltelevízió elterjedésével ezeknek a száma viharosan növekszik. Az

* Jézus istenségének tagadását minden évszázad tévtanítóinál megtaláljuk, így pl. az ariánusok ósegyházi szektájánál. Isten és Jézus képeinek emberi szintre való leegyszerűsítését és meghamisítását látjuk az utóbbi évek néhány nagy hatást keltő könyvének címében: „A mezítelen Isten”, „Jézus, a Buddha”, „Jézus a pszichiáter”, „Jézus, az első új ember” stb. Még ha ezek a könyvek tartalmazznak is néhány értékes és rokonszenves kijelentést, a Bibliát ismerő olvasó csakhamar rájön, mennyire különbözik az általuk adott Jézus-kép a Szentírás Jézus Krisztusáétól, aki valóságos Isten és valóságos ember egy személyben (vö. pl. Jn 1,1-14; Róm 1,3-4; Fil 2,6-11; Jel 19,11-16; 22,13.16).

a néhány lehetőség, amikor evangéliumi adás is van a kábeltévén, és amelyeknek örülnünk kell, a szennyes és gyalázatos adások egész áradatával kerül szembe. Brutális, démoni és fajtalan képek áradnak, amelyek befészkelik magukat a tudatalatiba, mérgezik a gyakran fiatal nézők lelkét, sőt még a gyermekekét is.

Régóta létezik „*videománia*” (videoőrület), amely egészen a „*videoidiotizmusig*” fokozódik. Mindazok, akik tartósan kiteszik magukat a kívülről jövő képek és ingerek – eksztázisba és narkotikus állapotba hozó zene által is – hatásának, könnyen befolyásolhatóak, és alig-alig képesek már az önálló gondolkodásra. A bibliaolvasó emberben fölmerül a kérdés, vajon mit nem a manipulálható embert tenyésztik-e ki a Jelenések 13-ban leírt antikrisztusi rendszer számára, aki mindig „éljen!”-t kiált, valahányszor meglátja a „nevad képét”.

Itt azonban fölmerül az ellenvetés: Hát nincsenek a (német) tévének egyházi adásai és *egyházi szerkesztőségei*? De igen, vannak, csakhogy ezek legtöbbször politikai, feminista vagy ezoterikus-szinkretista (okkult-valláskeveredéses) „teológiát” képviselnek. Ezek – igencsak kegyes lepel alatt – a biblikus keresztyénség ellen harcolnak. Pl. úgy, hogy a bibliai istenhívet egy másik istenképpel pótolják (Pl. „is-tenanya” és „Jézus, mint forradalmár”). Vagy eltévelyítő New Age vallásosságot propagálnak. Mindenekelőtt azonban azzal, hogy tartósan elhallgatják a Jézus Krisztushoz való sze-

mélyes megtérés szükségességének központi üzenetét.

Ha az ilyen adásokra egyáltalán meghívják a bibliahű evangélium képviselőjét, akkor csak azért, hogy az ún. kerekasztal beszélgetésen balekként a gúny céltáblája legyen. Így keltenek hangulatot a hívő keresztyének ellen, akiket „önigazultaknak”, „elavult dogmatika” képviselőinek bélyegeznek, mindaddig, amíg az Úr Jézushoz hűek maradnak – hangulatot keltve Jézus Krisztus ellen is.

Gyakran *könyvekkel* „rögzítik” azokat a véleményeket, amelyeket a rádió és a TV terjeszt. Ezért ezek a médiák igen gyakran egymás kezére dolgoznak. Alig van kerekasztal-beszélgetés, amelyen ne utalnának az éppen meginterjúvolt ezoterikus író, tévtanító vagy anarchista politikus könyvére. Az ilyen személyek tömegtájékoztatási eszközök által történő népszerűsítése a huszadik század utolsó évtizedeiben jelentősen megnövekedett.

Emellett még némely ún. „keresztyén” könyv is olykor nagyon erősen át van itatva a *korszellemtől*, így pl. a siker, a pszichológia, az önmegvalósítás ideológiáitól, az evangélium és a politika összeelgyítésétől, vagy a jelek és csodák utáni vágytól. Hogy csak egyetlen kiáltó példát említsek: Egyes „keresztyén” könyvkereskedésekben megtalálhatjuk a reinkarnációban hívő és spiritiszta Elisabeth Kübler-Ross vallásosnak álcázott könyveit is a közvetlenül a spiritizmustól óva intő könyvek mellett. Hogyan lásson világosan a keresztyén hit iránt ér-

deklődő olvasó a szellemi élet efféle zűrzavarában?

Aki megalkuvás nélkül kitart az Úr Jézus mellett, azt napjainkban már csak fölényesen megmosolyogják. Látjuk-e már, hogy minek ütött az órája? „Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!” (Mt 14,42).

Az utolsó idők embere

Bár az ember minden korban ugyanaz maradt, mindig megvolt a lehetősége, hogy Isten mellett, vagy ellen döntsön. De az utolsó napokban – így mondja a Biblia – addig soha nem látott mértékben növekszik a hittől való elszakadás (Mt 24,10; 2Tesz 2,3). Csak kevesen ismerik el Jézus Krisztust mint egyetlen Urukat és Megváltójukat, és kevesen maradnak hűek hozzá. Akkor szárba szökken a Gonosz magvetése, amellyel századok során átszóttek az egyházat, a teológiát és a keresztyén hitet. „Az utolsó idők embere” nyomja rá a bélyegét az egész társadalomra.

Pál apostol megnevezi azokat az ismertetőjegyeket, amelyek az emberiség utolsó nemzedékeit jellemezni fogják: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekvők, gőgösök, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek; szeretetlenek,

kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint Istent. Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől!”

És az apostol folytatja: „Mert ezek közül valók azok, akik belopakodnak a házakba, és rabul ejtik a bűnökkel terhelt és sokféle vágytól űzött aszszonykákat. Ezek mindig tanulnak, de az igazságot sohasem ismerik meg. Ahogyan Jannész és Jamb-rész elleneszegültek Mózesnek, úgy álltak ellent az igazságnak ezek a megromlott értelmű, hit szempontjából megbízhatatlan emberek is. De nem jutnak messzire, mert esztelenségük nyilvánvaló lesz mindenki előtt mint ahogy amazoké is az lett... De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál... mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által” (2Tim 3,1-9.14-15).

Ez a felsorolás ne arra indítson minket, hogy egymásra mutogassunk. Sokkal inkább mindenkit arra hív fel, hogy *először önmagát vizsgálja meg*, vajon saját életének nem az efféle magatartás-e a meghatározója: milyen mértékben távolodtunk, távolodtam el Istentől, és estem áldozatául a fent említett hatásoknak? Isten minden egyes embert megtérésre hív: „Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy le-

egyék a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, de megalázza magát a népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz útaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket és meggyógyítom országukat” (2Krón 7,13-14).

A következőkben néhány példában *szembeállítom a „korszellemet” a Bibliával*, hogy megmutassam, a fenti magatartás mennyire jellemzi már társadalmunkat:

Az „ember” ma azt mondja: „Valamennyi vallás ugyanazt az Istent tiszteli. A szellemi világ egyetemes. Ti keresztyének legyetek hát toleránsak!” – *A Biblia azt mondja*: „Én az Úr vagyok a te Istened... ne legyen más istened rajtam kívül” (2Móz 20,2-3).

Az „ember” ma azt mondja: „Nincs abszolút igazság, csak a szüntelen tartó eszmecsere. Mi állandóan a keresés és a tanulás útját járjuk.” – *Jézus Krisztus azt mondja*: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (Jn 14,6) – Isten Igéje „az igazság” (Jn 17,17).

Az „ember” ma azt mondja: „Isten – ez a világ-mindenség, a növény, az állat. Isten – ez én magam vagyok. *A Biblia azt mondja*: „Ne mondd ki hiába Istenednek, az Úrnak a nevét” (2Móz 20,7).

Az „ember” ma azt mondja: „Még ha másként is menne, bevezetjük a vasárnapi munkát – fő, hogy nőjön a termelékenység!” – *A Biblia azt mondja*:

„Emlékezzél meg a nyugalom napjáról és szenteld meg azt” (2Móz 20,8-11).

Az „ember” ma azt mondja: „A modern nevelés tekintélyellenes. A gyermekeket nagykorúaknak kell tekintenünk, akiknek joguk van a kritizálásra. Ha a gyermekek úgy akarják, a szülők vonuljanak a háttérbe.” – *A Biblia azt mondja:* „Tiszteld apádat és anyádat” (2Móz 20,12).

Az „ember” ma azt mondja: „Jó dolog az élet védelme – de csak addig, amíg nem áll valaki önmagam megvalósításának útjába. Hogy ki maradhat életben, azt én határozom meg. A hasam az enyém.” – *A Biblia azt mondja:* „Ne ölj” (2Móz 20,13).

Az „ember” ma azt mondja: „Azt teszem, ami gyönyörűséget szerez nekem. Ugyan minek házasodnék meg? Házasságlevél nélküli együttélés, szabadszerelem, homoszexuális szerelem – ezek a modern dolgok!” – *A Biblia azt mondja:* „Ne paráználkodj! Kerüljétek a paráznaságot” (2Móz 20,14; 1Kor 6,18).

Az „ember” ma azt mondja: „A magántulajdon lopás, a kapitalizmus maradványa. Ezért el velem! Ami a tied, az az enyém is!” – *A Biblia azt mondja:* „Ne lopj!” (2Móz 20,15).

Az „ember” ma azt mondja: „Minél rosszabbul áll az ő szénája, annál előnyösebb az én helyzetem. Ha nem találok terhelő aktát vele szemben, akkor majd kitalálok valamit. A sajtó hálás lesz érte!” –

A Biblia azt mondja: „Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!” (2Móz 20,16).

Az említett jelenségek közül nagyon sok – kivált erkölcsi téren – a korábbi évszázadokban, de még a huszadik század első felében is elképzelhetetlen volt, vagy legalábbis társadalmilag tűrhetetlen. Ha utánanézzük, hogy mikor változott meg szinte fölcsuszamlásszerűen a helyzet, úgy találjuk, hogy *a hatvanas évek második felében*. Ekkor kezdődtek pl. az alábbi jelenségek:

Kaliforniában 1966-ban megalakul az *első sátánegyház*.

Ugyancsak 1966-ban kezdődik el Kaliforniában az a *hippi-, kábítószer- és szexhullám*, amely hamarosan elárasztja az egész világot.

Távol-keleti pogány kultuszok hatolnak be a „keresztyén Nyugat”-ba, mindenekelőtt a transzcendentális meditáció (= Guru Maharishi Mahesh Jogi TM-je; nyugaton 1958-tól, széles körben azonban csak a Beatlesek 1967 augusztusában történt „beavatásától” kezdve terjedt el), Hare Krishna (nyugaton 1965 óta), Isten gyermekei (1968-tól kezdve), Divine Light Mission (isteni világosság misszió, 1971-től) és Bhagwan (1974-től).

1966-ban indítja meg Mao Kínában a „*Nagy Proletár Kultúrforradalmat*”. Hatalmas keresztyén-üldözés veszi kezdetét.

Az egyetemi hallgatók *neomarxista jellegű forradalma* 1967-68-ban az autonóm, önmaga fölött rendelkező embert propagálja, aki független min-

den állami és isteni tekintélytől (Párizsi diák-lázadás).

Ugyanakkor egyre több ember számára jelentenek valláspótlékokat *pszichokultuszok és egybehangoló technikák*, mint amilyen a csoportdinamika.

1967. június 2. a német *terrorizmus* születésnapja. Akkor lövik le Benno Ohnesorg egyetemi hallgatót egy tüntetésen.

A 60-as évek végén éli át az okkult-vallási keveredés, a *New Age-mozgalom* számos későbbi szószólója a maga távol-keleti „megvilágosodását”, mint pl. Fritjof Capra, Michael Murphy és Carl Friedrich von Weizsäcker.

1968-ban alakítják meg New-Yorkban a „National Association for Repeal of Abortion”-t (NARAL). Célja *a magzatelhajtás teljes felszabadítása*. Ez a halálos magvetés időközben számos országban szárba szökken. (A NARAL egyik alapítója, Dr. Bernard Nathanson professzor azóta az abortusz elszánt ellensége lett. Ő forgatta a „Néma kiáltás” c. filmet.)

Elgondolkoztató, hogy ez a fejlődés részben az *egyházakban* is megtalálta a maga megfelelőjét:

Így tört be az egyházakba 1968-ban a „*modern lelkigondozói mozgalom*” – csoportdinamikai technikáival, amelynek során a súlypont az igehirdetésről áttevődött a pszichológiai tanácsadásra, a kijelentésről a tapasztalatra, Isten Igéjéről az emberi szóra.

1965-ben ért véget Rómában a katolikus egyház

második vatikáni zsinata. Ez elhatározta, hogy tág kaput nyit a világ és a nem keresztyén vallások felé (aggiornamento). Első ízben Assisiben, az 1986-ban tartott vallások közti „békeimközösségben” élte meg megrendítő tetőpontját.

Az Egyházak Világtanácsának 1968-ban Uppsalában tartott negyedik teljes ülésén drámai fordulat történt: a keresztyénségen belüli párbeszéd mellé lépett a nem keresztyén vallásokkal és ideológiákkal való dialógus. A missziói küldetés („Tegyetek tanítványá minden népet!” – Mt 28,19) helyét egyre jobban elfoglalta a „minden faj, kultúra és vallás szekuláris-humán világközösségének” gondolata.

Ha azt vesszük, hogy ilyen rövid időszakban milyen sok változás fejlődött ki, először elképedünk. És mégis világossá lesz, hogy mind ugyanegy irányba halad: *El a Biblia élő Istenétől és az Ő rendeléseitől.*

Megkezdődött ebben az időben „a hittől való elszakadás”, amelyről a Biblia beszél (vö. 2Tesz 2,3)? Egyes írásmagyarázók nem zárják ki ezt. Az evangélista Alexander Seibel a fent említett jelenségeket közvetlen összefüggésbe hozza a Lukács 21,24-gyel: „Pogányok tapossák Jeruzsálemet, amíg be nem telik a pogányok ideje.” Seibel utal többek között a súlyos földrengések drámai sokasodására – kivált 1967 óta – és úgy véli: „Ebből a nézőpontból nagyon érdekes tudomásul vennünk, hogy milyen sok esemény csoportosul az 1967. év köré,

amelyben Jeruzsálemet visszafoglalták. „Isten” egy amíg-et helyezett Jeruzsálemmel és a népekkel való bánásmódjába... Ebből ismerhetjük fel, hogy világméreteken tekintve miért van ez az egyre nagyobb hanyatlás a népeknél.

„...amíg be nem telik a pogányok ideje” – azt jelenti-e tehát, hogy Isten 1967 körül elkezdte visszavonni a „pogány népektől” az áldását, (a nem zsidóktól), hogy azt ismét Izráelnek adja (vö. Róm 11,25)? Ezt így még kétségkívül nem mondhatjuk el, mert a „pogány népek” között továbbra is van ébredés, ami Izráelben még hátravan. És mégis „a keresztyén Nyugat” – a maga egészében nézve – érezhetően *keresztyénietlenné* vált.

Kapcsolat a sötétséggel

Mivel az ember mélységesen vallásos lény, ezért amikor elveszíti Istenben való hitét, ennek helyét legtöbbször nem a hitetlenség foglalja el, hanem a hit negatív formája: a *babona*. Az ember többé nem az élő Istenbe veti bizalmát. Nem hajlandó többé magát Isten akarata alá rendelni („Uram, legyen meg a *Te* akaratod!” vö. Mt 6,10; 26,39). Nem, olyan ajtókon kopogtat, amelyek mögött *saját* akaratának minél gyorsabb és automatikusabb teljesítését várja („Legyen meg az *én* akaratom!”). Ily módon – gyakran semmit sem sejtve –, Istentől idegen hatalmaknak szolgáltatja ki magát, akik

megígérik neki kívánsága teljesülését. Mágikus, spiritiszta és jövőbe látó praktikákat használ, hogy így elégítse ki tudásra, hatalomra és gyógyulásra való törekvését.

A Biblia világosan megmutatja, hogy az „olyannak lenni, mint az Isten” és ama praktikák mögött, amelyek át akarják lépni az emberi lét és ismeret határait, a Sátánnak és démoni szellemeinek félrevezető művészete áll (vö. 1Móz 3,5). Az okkult tevékenységtől óv határozottan pl. a 3Mózes 19: „Varázslást ne űzzetek, és ne jövendölgessetek! Ne forduljatok halottidézőkhöz, és ne tudakozzatok jövendőmondóknál, mert tisztátalanokká teszitek magatokat velük. Én, az Úr vagyok a ti Isteneitek” (3Móz 19,26.31; vö. 5Móz 18,9-14; 2Kir 23,4-5; Ézs 47,12-15; Csel 19,13; Gal 5,19-21; Jel 21,8; 22,15).

Az 1Timóteus 4,1 megjövendöli, hogy „az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő szellemekre és ördögi tanításokra hallgatnak.” Az Istentől való elszakadás a Sátán és földi követének, az Antikrisztusnak nyílt imáadásában csúcsosodik ki (Jel 13,4). Az hogy 1966-ban hivatalosan is megalakult Kaliforniában az első sátánegyház, és hogy a sátánizmus azóta számos országban elterjedt, mutatja, hogy az alap már megvan vetve hozzá. A sátánmisék egyre gyakoribbak az iskolákban. A sátáni szimbólumok, mint az ötágú csillag (pentagramma), és a 666-os szám széltiben-hosszában el vannak terjedve, nem utolsósor-

ban egyes befolyásos rock-együttesek propagandájának köszönhetően, amelyek az ördöggel jegyezték el magukat.

Természetesen csak egy kisebbség az, amely *tudatosan* imádja az ördögöt. De nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a *nem tudatos* tisztelőinek száma sokkal nagyobb. „Mert maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát” és „szolgái is az igazság szolgálóinak adják ki magukat” (2Kor 11,14-15). A „Gonoszt” csak kevesen tisztelnék, de ha az jószágos, segítő hatalomnak álcázza magát, akkor nagy követő táborra talál.

Igy a Sátán rejtőzik az *okkultizmus egész területe* mögött: mind a „fehér”, mind a „fekete” mágia mögött, a kikényszerített „gyógyulások” mögött éppúgy, mint az erőltetett ún. „kijelentések” mögött, a hamis jelek és csodák mögött, a New Age és a fantasy-irodalom varázslása mögött. Ugyanakkor számos okkult praktika először ártalmatlannak tűnik. A legtöbb embert pusztá kíváncsiság viszi bele ezekbe. Asztaltáncoltatásnak, pohármozgatásnak, kártyavetésnek és ingalengetésnek ma már az iskolások között is nagy tábora van. Bizonyos ifjúsági folyóiratok raffináltan álcázva hintik a gonosz magot. Csaknem minden újság hoz ma már horoszkópot. Egyedül a volt Német Szövetségi Köztársaságban kétszer annyi hivatalosan is bejegyzett jóvendőmondó van, mint amennyi evangélikus és katolikus lelkész együttesen. Íme, az utolsó idők helyzete! A Sátán olykor izgalmas filozófiai és val-

lási rendszereket terjeszt el az emberek által – amelyek mind csak arra szolgálnak, hogy a rászettek seregét az élő Istentől eltávolítsák. Néhány példát hoztam erre az előző fejezetekben.

A sötétséggel való kapcsolat – még ha „világosságnak” is álcázza magát – mindig *lelki-szellemi rabszolgasághoz* vezet. Az okkult tevékenységet követő depressziók, alvási zavarok, szorongásos állapotok és öngyilkossági gondolatok világosan beszélnek erről. Pszichiátriai kezelés itt nem elegendő. Csak *Egyvalaki* szabadíthatja meg igazán a megkötözöttet: *Jézus Krisztus*. „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3,8). Aki életét egészen kiszolgáltatja az Úr Jézusnak, megvallja okkult bűneit és egy tapasztalt lelki-gondozó segítségével megtagadja azokat, az szabadabbá lesz, és a sötétségből átkerül a valódi világosságba. Bizony érvényes a mondás: „Ha az embert a kereszttel látja, menekül a Sátán.”

A GYÜLEKEZETRE VONATKOZÓ JELEK

Üldözés és félrevezetés

Amióta csak keresztyének léteznek, azóta mindig az istenellenes világ ösztüzeiben állnak. Az *Úr Jézusért való szenvedés* lényegileg a keresztyén lét-hez tartozik. Csakhogy az utóbbi évtizedekben ebből az ösztüzből valóságos pergőtűz lett. Évente tűnnek fel új meg új hamis próféták. Társadalmunk egyre istentelenebbé válik. Felülkerekedik a hitetlenség és a szeretetlenség. Nyíltan vagy burkoltan támadják a hívőket, elszigetelik vagy nevetőségessé teszik őket. A Jézus Krisztus Gyülekezete* ellen intézett támadások egyre erőteljesebbek és élesebbek lesznek. Szemmel láthatóan teljesedik be az ige:

„Jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt hozzátok az ördög nagy haraggal, mivel tudja, hogy kevés ideje van” (Jel 12,12).

A Gyülekezet elleni harcában az ördög kettős stratégiát használ: elsősorban erőteljes külső nyomást, egészen a véres üldözésig – és ahol ez nem

* „Jézus Krisztus Gyülekezetén” a Jézus Krisztusban hívó és Isten Szelleme által újonnan született keresztyéneket értem (Jn 3,5.16), a legkülönbözőbb felekezetekből és közösségekből (Jn 17,20-23).

megy, ott előveszi a félrevezetés és csalás csapdáját. Az üldözés és a félrevezetés e kettős stratégiájáva kapcsolatban találóan jegyzi meg Gerhard Maier. „A félrevezetés veszélyesebb a Gyülekezet számára, mint az üldözés. Az üldözés egyesíti a Gyülekezetet, a félrevezetés megosztja. Az üldözés előhozza a valódit, a félrevezetésben a hamis diadalmaskodik.”

A világot igézetében tartó félrevezetés ellen Jézus Krisztus Gyülekezete sem védett. Még nem a mennyben él. Sajnos a tévtanok sokasága éppen a Gyülekezet területén keletkezik, és rákos daganat módjára terjed. Az utóbbi fejezetekben a félrevezetések széles palettáját tártam az olvasó elé.

Mivel Jézus Krisztus Gyülekezete kiváltképpen *a szellemi téren való félrevezetésre fogékony, ezért óvja az Úr Jézus tanítványait mindenekelőtt a hamis Krisztusoktól és a hamis prófétáktól. „Túlzott szellemiesség” és rajongás gyakran csapott már át testi-ségbe (vö. 1Kor 5 és 14; Gal 3,3). A Biblia megjövendöli a félrevezető jelek és csodák elszaporodását az utolsó időkben. Ezek elterelik a figyelmet Jézus Krisztus sebeiről, és előkészítik a szenzációra éhes emberiséget az Antikrisztus és hamis prófétájának csodatetteire (Mt 24,24; Jel 13,13). Sürgősen élnünk kell a szellemek megítélésének adományával, hogy meg tudjuk különböztetni az igazit, a hamistól (1Jn 4,1).*

Egy másik nagy veszély, amely Jézus Krisztus Gyülekezetét fenyegeti, *alkalmazkodás a korszel-*

lemhez és a világ szellemiségéhez. Számptalan behatolási kapu létezik. Hogy csak néhány példát említsek:

– a „*modern bibliamagyarázat*”, amelynél az önálló értelem elnyomja az isteni kijelentésbe vett hitet, és mértékül szabja a bibliakritikát;

– a „*jólét evangéliuma*”, amelynél a látványosság, a siker és a szenzáció uralkodik, és amelynél már alig van helye a „keresztnek”, a „megtérésnek”, az „ítéletnek” és „Jézus Krisztus komoly követésének”;

– a bibliai igazságok *keveredése* ideológiai rendszerek politikai, filozófiai, pszichológiai, szociológiai és egyéb ismereteivel, melyek alapjaikban szemben állnak a Bibliával:

– alkalmazkodás *az élet szokásaihoz* (pl. a közvéleményhez, erkölchöz, divathoz, zenéhez) a TV és az utca parancsát követve.

Míg a félrevezetés főként ott támad, ahol a keresztyének vallásgyakorlása államilag engedélyezett, addig más országokban a keresztyéneknek az üldöztetés problémájával kell szembenéznük. Lehet, hogy a „modern idők” embere számára elképzelhetetlennek tűnik, mégis *a XX. században voltak minden idők legnagyobb keresztyénüldözései*. A hitükért megölt keresztyének számát Kr. u. 33 és 1990 között összesen 40 millióra becsülik. Ebből mintegy 27 millió, tehát kb. a kétharmadrészük, 1900 és 1990 között ment a halálba. Óriási növekedés? Ezek földi életüket kommunista diktatúrák-

ban, iszlám sejksegekben, munkatáborokban, koncentrációs táborokban, vagy kínzókamrává alakított pszichiátriai intézetekben áldozták fel a hitükért. A legvéresebb zsidó- és keresztyénüldözők közé tartoztak Lenin, Sztálin, Hitler, Mao, Ceausescu, Idi Amin és Szaddám Husszein.

A keleti tömbben a helyzet pillanatnyilag csendes, de e helyett új üldözési hullámok lángoltak fel számos *iszlám országban*. Országok, mint Algéria, Irán, Irak, Líbia, Marokkó, Szaud-Arábia, és Törökország a legsúlyosabban szorongatják a keresztyéneket. 1980-ban a Lahoréban (Pakisztán) tartott „Pániszlám konferencia” a következő titkos határozatot hozta: „Az egész közel-keleti térséget a 2000. évig teljesen iszlamosítani kell, mégpedig Közép-keleten annyira, hogy mindenekelőtt, aki nem lett moszlimmá – tehát az egyiptomi kopt keresztyéneket, az iraki, iráni, törökországi, libanoni, szíriai keresztyéneket, ...és az izráelitákat – teljesen ki kell irtani.” Afrika 24 országa, köztük Nigéria és Szudán, 1990 nyarán „Afrikai Iszlám Szervezetben” tömörült (IAO). Az alapító ülésen elhatározták, hogy vezető tisztségekbe csak moszlimokat alkalmaznak, bevezetik az iszlám jogszolgáltatást (sária), és megsemmisítik a keresztyénséget éppúgy, mint a többi nem iszlám vallást.

Az Úr Jézus előre megmondta tanítványainak: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak” (Jn 15,18.20). „Át-

adnak titeket kínvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az nevéért” (Mt 24,9). De nagyszerű jutalmat kapnak mindazok, akik az Úr Jézushoz hűek maradnak, és az Ő nevét nem tagadják meg: „Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni!... Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koszorúját” (Jel 2,10).

Egyes országokban, mint a Szovjetunióban és a Kínai Népköztársaságban Jézus Krisztus Gyülekezete nemcsak *túlélte* az üldöztetéseket, hanem szellemileg még meg is erősödött és növekedett. Azok a németek, akik a vasfüggöny lehullása után Oroszországból és Romániából Nyugatra jönnek, gyakran megrendítő példái az Úr Jézus iránti bensőséges szeretetnek, amely a szenvedések tüzében megtisztult és fellángolt. Bizony érvényes: „Amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljétek, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek” (1Pt 4,13).

Törvény és szeretet nélkül

Az utolsó időkre vonatkozó jóvendölések között nyilván a legmegrendítőbb az, hogy sok ember *elhagyja* hitét, Isten rendeléseit, és az Isten és ember iránti szeretetet, a keresztyén-ellenes környezet nyomására. „Akkor sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölnek egymást. Sok hamis próféta támad, és sokakat megtevesztenek. Mivel pedig

megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül” (Mt 24,10-12).

Ez a keresztyének kiszolgáltatása az üldözőknek – olykor még a legszorosabb hozzátartozóé is – sajnos újra meg újra előfordul, pl. a keleti tömbben és az iszlám államokban. Az utolsó időkben ez a jelenség világszerte megnövekszik, mivel a következő keresztyénséget egyre inkább nevetségessé teszik, és „türelmetlennek” (intoleránsnak) bélyegzik. Nem illik bele abba az egységesítési törekvésbe, amely az antikrisztusi birodalomhoz vezet. Az Úr Jézus elszánt követőit Mikeás próféta szavai óvják az árulástól: „Alattomban mindnyájan vért ontanak, hálóval vadásznak egymásra. Ne higgyetek a barátoknak, ne bízzatok a jó ismerősben; még asszonyod előtt is, akit magadhoz ölelsz, vigyázz, hogy mit mondasz! Mert a fiú gyalázatosan bánik apjával, a lány anyja ellen támad, a meny az anyósa ellen, az embernek saját háza népe is ellensége. De én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem!” (Mik 7,2.5-7). És akkor érvényesebb, mint bármikor: „Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van” (1Sám 16,7).

A keresztyén hit felhígulása kivált két területen látszik meg: az *isteni rendelések feladásán és a szeretet meghidegülésén*. A Máté 24,12 eredeti görög szövegében ez a két fogalom található: „anomia” (törvénytelenység, igazságtalanság) és „agapé” (Istentől munkált szeretet, amellyel Istent és feleba-

rátainkat újra szeretni tudjuk). A törvénytelenység elharapódzása és a szeretet meghidegülése közvetlen összefüggésben állnak egymással.

Ez meglepően hangzik, hiszen sokan úgy vélik, ahol a törvény megszűnik, csak ott szökken virágba a szeretet. Közben a Bibliára hivatkoznak, és valahogy így érvelnek: Az 1János 4,16-ban az áll: „Isten szeretet”; Krisztus Isten Fia, tehát éppúgy szeretet. A Róma 10,4-ben pedig ezt olvassuk: „A törvény végcélja Krisztus.” Tehát a szeretet érvényteleníti a törvényt.

Az ilyen elképzelések mögött *mind a törvénynek, mind a szeretetnek téves felfogása* rejlik. A törvény és a szeretet ugyanis nem ellentétesek egymással, ha a hit kapcsolja egybe őket. Csak ha a törvény önállósítja magát, s az Úr Jézusban való üdvözítő hittől függetlenül magát az üdvözítő útnak tartja, ha tehát bárki is az üdvösséget saját jó cselekedeteitől várja – akkor csalja meg az ember önmagát, és nem jut el a megváltáshoz (Róm 3,27-28).

Ugyanakkor Isten parancsainak és a jó cselekedeteknek igencsak megvan a helyük a *hívó, megváltott keresztyén ember* életében. A jó cselekedetek nem szolgálnak eszközül az önmegváltáshoz – a teljesítményekre törekvés nyomásától a keresztyén ember megszabadult. Nem, ezek a kereszten már elvégzett és hitben elfogadott megváltás *gyümölcsei*, amelyek – miként a gyümölcs a fán – au-

tomatikusan megteremnek, és szeretetből (agapé) és Isten iránti hálából viszik végbe őket.

Ezért a bibliai üzenet végzetes meghamisítása, ha az *isteni agapé-szeretetet* szentimentális világszeretetnek – vagy éppen vallásokat összeolvasztó világtestvériségnek – értelmezzük át, és ezzel jelentését pontosan az ellenkezőjére torzítjuk. Nem: az Istentől munkált szeretet hálát ad Istennek a megváltás ajándékáért, és megtartja parancsolatait. A szeretet és az Isten rendelkezései iránti engedelmesség elválaszthatatlan egymástól. A szeretet a jó cselekedetekben konkretizálódik: „A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése” (Róm 13,10). „Az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az Ő parancsolatai pedig nem nehezek” (1Jn 5,3 vö. Gal 5,6; Zsid 10,24; Jak 2,17).

Beleeshetünk mindkét hibába: egyfelől fenyeget a *törvényeskedés*, amely az üdvösséget jó cselekedetektől, magunkra vett normák betartásától és kiegészítő evangéliumoktól teszi függővé, és Jézus Krisztus megváltói tettét emberi rendelkezésekkel fedi be (vö. Gal 1,6; Kol 2,16-23). Másfelől a *törvénytelenség* (szabadosság) fenyeget, amely Isten valamennyi neki nem tetsző parancsát és rendelkezését figyelmen kívül hagyja, és így kiált fel: „Mindent szabad!” (1Kor 10,23). Mindkét magatartás előfordul a keresztyén gyülekezetekben az újszövetségi kortól kezdve napjainkig – és mindkettő hamis. Ezzel szemben szükséges, hogy az egyensúlyt meg-

őrizzük, és ne engedjük, hogy bármi is valamelyik oldal felé húzzon minket. És ez csak akkor sikerül, ha szem előtt tartjuk a hit *központját*: Jézus Krisztust és az Ő szabadító, engesztelő áldozatát a kereszten, amelyből áldás és üdvösség árad a hívők – és rajtuk keresztül – a világ felé.

Nyilvánvaló, hogy az *utolsó idők* nagyobb veszedelembe a *törvénytelenység*, különben nem óvna tőle olyan kihangsúlyozottan az Úr Jézus. A törvénytelenységbe ugyanis az egész világ bele akar vonni minket félrevezetéseivel. A világ is használja a „szeretet” szót – csak hogy nem biblikus értelemben, hanem ugyancsak ellaposodott és veszélyes jelentésében: a szeretet tolerancia, mindennek és mindenkinek eltűrése, gátlástalan szabadság, totális pluralizmus. Ahol ilyen „szeretet” uralkodik, onnan az isteni szeretet visszavonul, „meghidegül”.

„A szeretet akkor hidegül meg, amikor függetleníti magát az Isten parancsolatai iránti elkötelezettségtől” – írja joggal Gerhard Maier. A törvénytelenység azt jelenti, hogy az evangélium „leválik Isten törvényéről, és ezzel sekélyes, olcsó kegyelemmé válik, amely a »szabadság« porózus értelmezése alapján mindent megenged... A törvénytelenység gyakran kihat a szexualitás és a házasság területére... messzemenően bomlasztja a család és a gyülekezet emberi, és hit alapján álló kötelékeit. Rombolja a bizalmat, megbízhatóságot, alázatot, kötelességet, odaadást, és engedelmisséget... A »meg-

hidegül« fogalma a jégüdeg önzés és üres frázisok győzelmét tükrözi vissza.’

Másként kifejezve: Az *élvezetelv* – keresztyén gyülekezetekben is – elnyomja Isten parancsait éppúgy, mint az Isten és az ember iránti szeretetet. Minden az „ÉN” körül forgolódik. Kulcsfogalmak lesznek az önrendelkezés, önmegvalósítás és önszeretet. Az énközpontúság fonákja viszont az elszigetelődés és elmagányosodás. „Senki sem törődik velem” – hangzik ez a segélykiáltás még a keresztyén gyülekezetekben is egyre hangosabban. Attól tartok, hogy a lelki betegségeknek az utóbbi években való gyors elszaporodása összefügg a „szeretet meghidegedésével”, amiről az Úr Jézus beszél.

Szerencsére azonban a kép nem mindenütt ilyen sötét. A szeretet meghidegül ugyan „sokakban”, de nem mindenkiben (Mt 24,12). Mindig vannak és lesznek Istennek önzetlen követői – bizonyos értelemben „angyalok emberi alakban” -, akik önzetlenül szolgálják felebarátaikat. Ők hűek maradnak az Úr Jézushoz. És nekik szól az ígélet: „De aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog” (Mt 24,13).

Menyasszony Babilon ellen

Az egyének hittől való elszakadása az *egyházak hittől való elszakadásában* összegződik. „Babilon, a nagy parázna az elvilágiasodott egyház” – írta a

XIX. században Carl August Auberlen teológiai tanár a Jelenések 17-tel kapcsolatban. Friedrich Mayer pedig megjegyzi ugyanehhez az igehelyhez: „Itt semmiképpen nem szabad csupán »Rómára« gondolnunk, hanem kétségtelenül minden hazug egyházi alakulatra, minden hamis, tehát világhoz alkalmazkodó »keresztyénségre«, mint ahogy az lassanként ott található a legkisebb közösségeken belül is. Ezek az egyházak, felekezetek, szabad-egyházak, közösségek kivétel nélkül kicsiny »Babilonná« lettek, tele zűrzavarral, és mérhetetlenül messze estek kezdeti szellemüktől.”

Noha én magam nem tudok egyetérteni ezzel az utolsó radikális mondattal (szerintem nem minden gyülekezetben ilyen rossz a helyzet), mégis igazság magva van: mégpedig az, hogy *nincs* olyan keresztyén csoportosulás, amely érintetlen maradna Babilon szellemétől. Egyetlen gyülekezet sem szólhat így: „Ti Babilon vagytok – mi azonban nem!” Nem – „Babilon” átvonul a gyülekezeteken, sőt olykor a szíveken is.

Ugyanis – így határozza meg találóan René Pache – a parázna Babilon „nem csupán a hittől elszakadtak egy bizonyos csoportját ábrázolja ki, hanem *a föld minden hamis vallását*. Volt sok hamis keresztyén a katolikusok között, de ugyanúgy a protestánsok és az orthodoxok között és egyebütt is. Szellemi házasságtörést követnek el mindazok, akik megosztják szívüket Isten és a világ között, Jakab 4,4; olyanok, akik szigorú dogma mellett el-

utasítják a megtérést; akik eltávoztak a biblikus hittől, amennyiben tagadják Jézus Istenségét és vérenek bűnt eltörlő erejét; mindazok, akik a más-ként hívőket üldözik”. „A nagy parázna az elsza-kadt egyház, amely egykor Jézus Krisztus tulajdona volt, de most a világgal paráználkodik.” „Az elvilá-giasodott vallás kiábrázolója ... a szellemi zűrzavar, a képmutató élvezetvágy és az egyházi korrupció világi rendszere a maga teljes utálatosságában.”

Ennek az utolsó idők egyházának a teljes rom-lottsága csak az antikrisztusi nagy nyomorúság ide-jén lesz nyilvánvalóvá. De már most messzire elő-re veti árnyékát. A már idáig felsorolt *ismertetője-lek* között és mellett szerintem a következők külö-nösen fontosak:

Az utolsó idők Babilon-egyháza

– azonosítja magát a világgal, és Isten Szellemét a kor szellemével cseréli föl (Jel 17,2; 18,3);

– „paráznaságot” folytat: azaz pogány bálványo-kat egyenlőnek tekint a Biblia Istenével, és vegyíti a vallásokat és az ideológiákat (Jel 17,2.5.15; vö. Hós 1,2; 3,1);

– pénz és hatalom szerzésére törekszik (Jel 17,4.18; 18,7.9-19);

– kívül pompás, belül halott (vö. Jel 3,1);

– hazug jelek és csodák által eltereli a figyelmet Jézus megmentő sebeiről (vö. Mt 24,24; 2Tesz 2,9; Jel 13,13);

– utat készít az Antikrisztus számára, aki elő-

szőr felhasználja azt vallási szemfényvesztésének alátámasztására, hogy azután elejtse (Jel 17,3.16).

A megváltottak menyasszonyi gyülekezete viszont

– valamennyi felekezet, közösség stb. hívőiből áll, akiket csak Isten ismer igazán (1Sám 16,7; Jn 17,20-26);

– Jézus Krisztus visszajövetelét várja (Mt 24-25; 2Pt 3,11-13);

– nem azonosul a korszellemmel, hanem a föld sója és a világ világossága (Mt 5,13-16; Róm 12,1; 1Jn 2,15-17);

– e földön alázatosan, megvetve és üldöztetve megy a mennyei dicsőségbe (Mt 10,9-10; 24,9-13; 2Tim 3,12);

– hű marad az Úr Jézushoz, mint egyetlen Úrhoz és Megváltóhoz, és elutasít minden vallási keveredést (Jn 14,6; Csel 4,12);

– nem hisz a hazug jeleknek és csodáknak, hanem egyedül a Szentírás Igéje szerint tájékozódik (Jer 23,28; 2Tim 3,14-17);

– készíti Krisztus számára az utat azzal, hogy sokakat hív az Ő követésére (Mt 24,14).

A világmisszió győzelmi menete

Az idők jeleinek leírását fejezzük be egy örvendetes ténnyel: *a világmisszió győzelmi menetével*. Az „Antikrisztus előtti” idők támadásai szorongathatják ugyan a missziót, de nem akadályozhatják

még azt. Folyik az mindvégig, amíg az Úr Jézus vissza nem jön. „Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek, és akkor jön el a vég” (Mt 24,14).

A föld minden népből származók lehetőséget kapnak majd, hogy halljanak Jézus Krisztus kereszten való győzelmének üdvözítő jó híreről. Mindezek döntés előtt állnak majd, hogy elfogadják-e az Úr Jézust Megváltójuknak, vagy rendre elvetik Őt. A megmentettek megszámlálhatatlanul nagy sokasága „minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből” áll majd egyszer Isten királyi széke előtt, és így kiált: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé” (Jel 7,9-10).

Századunkban a világmisszió *nagy lépésekkel haladt előre* – számos országban tapasztalható növekvő akadályoztatás ellenére. Patrick Johnstone: „Imádság a világért. A világmisszió kézikönyve” című alapvető munkájában néhány példát sorol fel arról, mit lehetett elérni egyedül 1987-ig. Eddig az időpontig a világ népességének kb. 60-77 százaléka hallotta valamilyen formában az evangéliumot. A *Biblia egyes részeit* 1808 nyelvre lefordították, s ezeket az emberiség 97 százaléka beszéli vagy megérti. A maradék 3647 ismert nyelv közül mintegy 1000 igényel még fordítást, és közülük kb. 600-an már dolgoznak a Wycliff Biblia-fordítók.”

További lehetőséget nyújt a *hanglemez- és kazettamisszió*. Az „Evangéliumot lemezen és szala-

gon” munkatársai szalagra mondják az evangélium üzenetének magvát. Az egyszerű hanglemezeket pl. kézzel is forgathatják, és hallgathatják egy fém-tű segítségével áram nélkül is. Ezidáig mintegy 4300 nyelven és tájszólásban terjesztettek hanglemezeket és kazettákat.

Amikor sok kapu bezárult a misszionáriusok előtt, Isten új lehetőséget készített Gyülekezete számára: a *rádiómissziót*. Már 1980-ban világszerte 1450 keresztyén rádió- és tévéadó létezett -, és számuk szüntelenül növekszik. A rádió hullámain hirdetett evangélium áthatol a vasfüggönyökön és szögesdrótokon az emberek szívéig. Számos olyan országban, amelyben tilos az evangélium terjesztése és a misszió, éppen az evangéliumi rádióadások nyomán házi körök és gyülekezetek keletkeztek.

Nagy *ébredések* voltak a XX. század második felében mindenekelőtt Afrikában, Indonéziában, Latin-Amerikában, Kínában és Dél-Koreában. Becslések szerint egyedül Kínában, a maoista kulturális forradalom csődje után 50 millióan jutottak Jézus Krisztusban hitre. Latin-Amerikában már a népesség 10 százaléka evangéliumi, bibliahű keresztyén. Újabban Dél-Koreából és sok afrikai országból küldik hozzánk – az egykori „keresztyén Nyugat”-hoz – saját misszionáriusaikat, hiszen nálunk régóta nincs jelentősnek mondható ébredés.

Mindezen örvendetes haladás ellenére is még sok mindent *nem értünk el*. Patrick Johnstone így fejezi ki ezt: „Ha – amint a Jelenések 7,9-10 írja –

a Bárány királyi széke előtt minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből való emberek állnak majd, akkor ez azt jelenti, hogy minden ethnolingvisztikai (népnyelvi) csoportban legalább egy aktív, bizonyágtevő gyülekezetnek kell lennie. A könyvben említett 12.017 ethnolingvisztikai csoport közül 8000-9000-ben van ilyen gyülekezet, és 3000-4000-ben nincs.”

A célt tehát még nem értük el, de már közeledtünk hozzá. És minden évben számos olyan néptörzs csatlakozik, amelyek először hallják az evangéliumot. Valóban „Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyággal minden népnek, és akkor jön el a vég!”

MIT TEGYÜNK?

Vegyük komolyan a jeleket!

Húsz fejezetben tárgyaltuk a jeleket, amelyek az Úr Jézus visszajövetelének közelségére utalnak. De most talán azt gondolja valaki: Lehetséges ez? Valóban megírták a Bibliában évezredekkel ezelőtt azt, amit ma átélünk? Például Izrael hazatérésénél, a földrengések számának növekedésénél, az AIDS föllépésénél, az 1967-es év körüli eseményeknél nem inkább véletlenről van-e szó?

Erre azt válaszolom: Lehet véletlenről szó, ha

egyetlen jel elszigetelten mutatkozik. Azonban miként magyarázzuk azt, hogy napjainkban *valamennyi* jel egyre világosabban kirajzolódó beteljesedését éljük át? Itt egész nyilvánvalóan Isten cselekszik. Itt Isten akar nekünk valamit megmutatni.

Ne kövessük el azért ugyanazt a hibát, amit a farizeusok és a szadduceusok, akiknek Jézus Krisztus kénytelen volt azt mondani: „Az ég arcát meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?” (Mt 16,3).

Tartsatok bűnbánatot és térjetez meg!

Ha pedig a jelek valóban arra utalnak, hogy az Úr Jézus hamarosan visszajön – és ezt teszik –, akkor mindazok számára, akik ezt fölismerték, és akik meg akarnak menekülni Isten ítéletétől, csak *egy következtetés* marad: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe” (Csel 16,31). „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor üdvözülsz. Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül” (Róm 10,9.13). „Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjetez meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek” (Csel 3,19).

Milyen félelmetes olvasni, hogy még az utolsó időkben bekövetkező isteni ítéletek láttán „A többi ember pedig, akiket nem öltek meg ezek a csapások, nem tértek meg kezük alkotásaitól (azaz a

bálványimádásból) ...gyilkosságaikból, varázslásaikból, paráználkodásaikból és lopásaikból sem” (Jel 9,20-21). Aki elfogadta Jézus Krisztust Megváltójának és Urának, és aki Őhozzá tartozik, annak neve megtalálható az élet könyvében (Jel 3,5). „Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették” (Jel 20,15). Ebből világos, milyen komolyan kell venni azt a *döntést*, amelyet egyikünk sem kerülhet ki: vagy egészen az Úr Jézus mellett, vagy egészen ellene. Középút nincs (Jel 3,15-16).

„*Tartsatok bűnbánatot!*” – azaz térjete meg az Úr Jézushoz! Tisztuljatok meg minden nap drága vére által, amelyet a kereszten ontott értünk, úgy, hogy megvalljátok Őneki bűneiteket és bocsánatot kértek Őtőle! És a hitéletben legyetek következetesek! Ugyanis semmi tisztátalan nem kerülhet Istennel közösségbe. De ha bűnbánatot tartunk, akkor tisztára mos minket a Bárány vére. Halljuk csak, mit üzen nekünk a 2Péter 3,11-12; „Mivel pedig mindezek (az ég és a föld) így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövését, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!”

Ne féljete!

Az egyre erőteljesebb félrevezetések, üldözések és katasztrófák félelmet kelthetnek bennünk. Jé-

zus Krisztus ezt előre látta, és így szólt: „Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie” (Mt 24,6).

Ha üldözik a hívőket, ha fogságra vetik őket, és kínvallatás alá, akkor majd az Úr Jézus maga ad nekik „száját és bölcsességet, amelynek nem tud ellenállni, vagy ellene mondani egyetlen ellenfelet sem” (Lk 21,15).

És ha egyes keresztyéneknek majd Jézus Krisztus iránti szeretetükért vértanúsággal, életük feláldozásával kell fizetniük, akkor éppen nekik szólnak az ígéretek: „Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt” (Mt 10,28.39). „De egyetlen hajszál sem vész el a fejeteokről. Allhatatossággal nyerite meg majd a lelketeket” (Lk 21,18-19).

Nem kell tehát félnünk, mert Isten maga áll szorongatott Gyülekezete mellé, és vezeti azt dicsőséges célja felé: „Ne félj te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot” (Lk 12,32).

Legyetek józanok és éberek!

Isten befogad minket – ez azonban nem ment fel minket az alól, hogy *józanok és éberek* marad-

junk. Mert különben áldozatául eshetünk a félrevezetéseknek, amelyek sokkal cseleesebbek és veszélyesebbek, mint a brutális üldözés. Mindenekeelőtt azonban az a veszély fenyeget minket, hogy elszalasztjuk a napot, amelyen az Úr visszajön – mint az a bizonyos öt balga szűz, akiknek nem volt olaj a lámpásaikban (Mt 25,1-13). „Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok” (1Tesz 5,6).

„Ébernek és józannak lenni” azt jelenti: életközösségben lenni az Úr Jézussal, szívünkben hordozni Szellemét, Őt szeretni, neki szolgálni, neki engedelmeskedni, és tőle bűnbocsánatot nyerni.

„Ébernek és józannak lenni” azt jelenti: nem engedni, hogy bárki is olyan útra vezessen minket, amely távolodik az Úr Jézustól, hanem megmaradni a keskeny úton, amely az örök életre visz. (Mt 7,13-14).

Ha így élünk, akkor föl leszünk készülve az elragadtatás napjára. Az *elragadtatás* azt jelenti, hogy mielőtt az Úr Jézus megjelenik, mint a világ bírója, először magához veszi választottait. „Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk” (1Tesz 4,16-17; vö. Mt 24,31; Lk 17,26-36; 1Kor 15,51-53; Jel 3,10).

Számos magyarázó szerint az elragadtatás még a nagy nyomorúság *előtt* megy végbe, és az akkor élő gyülekezet nem fogja átélni az Antikrisztus borzalmas uralmát. Mások a nagy nyomorúság *idejére* teszik az elragadtatást: Isten a szenvedések tetőpontján nyúl majd közbe. Ismét mások azzal számolnak, hogy a nagy nyomorúság végén, vagy éppen *utána* megy majd végbe. Valamennyi változatra jó érvek vannak, de nincs végső egyértelműség. Ezért Fritz Hubmerrel tartok, aki ezt írja: „Meg vagyunk győződve, hogy legjobb, ha az időponttal kapcsolatban nem tudakozzuk: a nagy nyomorúság előtt, közben vagy után lesz ez az esemény. A Szentírás az időpont közlésével szemben nyomatékosan hangsúlyozza az állandó készenlétet.”

Mivel az elragadtatás *bármikor* bekövetkezhet, ezért figyeljünk a felszólításra: „Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!” (Mt 24,42).

Tudakozzátok az Írást!

A béreai keresztyénekről azt írja az Apostolok cselekedetei: „Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a tesszalonikaiak, teljes készséggel fogadták az Igét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok” (17,11). A felhívás nekünk is szól: tanulmányozzuk alaposan a Bibliát, hogy fölismerjük az idők jeleit, minden ta-

nít íst (azt is, amit ebben a könyvben olvasunk) megvizsgáljunk, és életünket Isten akarata szerint irányítsuk.

Az utolsó idők veszedelmeitől nem menekülhetünk meg *Isten Igéjének ismerete nélkül*, amely leleplezi azokat, és megmutatja a kiutat. A Biblia olyan, mint az iránytű, mely segít a tájékozódásban. Napjainkban fokozott figyelmet szenteljünk az igehirdetésekből, bibliaórákon és házi körökben a Biblia prófétai és apokaliptikus fejezeteinek. De érzjük be annak megértésével, amit az Úr velünk közöl, és ne bonyolódjunk merész spekulációkba. Ne tegyünk semmit az Íráshoz, de ne is vegyünk el semmit belőle, és ne ragadjunk ki igehelyeket az összefüggésekből. A helyes megértésért való imádság éppen az apokaliptikus iratoknál elengedhetetlen.

Magától értetődőnek kell lennie, hogy Isten gyermekei nem hagyják magukat Isten Igéjétől megfosztani hitetlen bibliakritika által, hanem várják *a prófétai és az utolsó időkre vonatkozó kijelentések gyakorlati teljesülését*. A csúfolódóknak, akik azt kérik: „Hol van az Ő eljövételének ígérete?” már megfelelt Péter apostol: „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen” (2Pt 3,3-4.9).

Legyetek állhatatosak az imádkozásban!

Ha Isten Igéje az iránytű, amely szerint tájékozódhatunk, akkor az imádság az a mentőkötél, amely megment a megfulladástól, és fölfelé von minket. Aki imádkozni szokott, az soha sincs egyedül, hanem élete rejtve van a mennyei Atyánál, aki vigyáz gyermekeire, és megmenti az antikrisztusi örvényből. De jaj annak, aki az imádságot elhanyagolja! Nagyon hamar abba a veszélybe kerül, hogy elszakad az élet forrásától, és védtelenül ki lesz szolgáltatva a korszellem ideológiáinak. „Legyetek tehát éberek és szüntelenül könyörögjete, hogy kimenekülhessetek mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt” (Lk 21,36).

Istentől, a mi Atyánktól az Úr Jézus nevében kérhetünk megtartatást, vezetést, éberséget, hitvalló bátorságot, mentő szeretetet és fölkészítést az Ő eljövetelének napjára. „Semmiért ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt” (Fil 4,6).

Ne szomorkodjatok a világgal!

„Egészen az Úr Jézusért!” – ennek kellene életünk fölött állnia. „Légy egészen az Övé, vagy

hagyd abba!” Pál apostol ezt így fogalmazza: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek: és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megíthessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes” (Róm 12,1-2).

Jézus Krisztus Gyülekezete *a világban van* ugyan, de *nem a világból való* (Jn 17,14-18). Ennek a különbségtételnek az utolsó időkben fokozottan nagy a jelentősége, mert az istentelen világ vonzása egyre erőteljesebb. És egyre időszerűbbek az Írás figyelmeztetései: „Mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok. Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti szellemeteket, lelketeket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére” (1Tesz 5,21-23).

Ami a megszentelődést illeti, meggondolandó, nem tartozik-e hozzá egy bizonyos *keresztyén önmegtartóztatás*, amely tudatosan kerüli az antikrisztusi befolyást. Föltétlenül szükségem van-e tévére, és meg kell-e néznom mindazt a sok szennyes adást, amit „mindenki” megnéz? Föltétlenül meg kell-e vásárolnom minden könyvet, amely a best-seller listán áll, csak azért, mert „mindenki” ezeket olvassa? Föltétlenül hódolnom kell-e a „tömeg” ítéletének és ízlésének – olyan ítéletnek, amely ta-

lán egyáltalán nem a „tömeg” ítélete lenne, ha nem szuggerálná ezt neki egy kisebbség, amely kezét a tömegtájékoztatási eszközök és a manipulálási mechanizmus kapcsolóján tartja?!

Tudatosan csak kérdéseket teszek fel, és nem állítok fel új törvényt, mert nagyon jól tudom, hogy minden gyülekezetben vannak „gyöngék és erősek” (vö. 1Kor 8). De senki ne tartsa magát oly erősnek, hogy őt nem tudja legyőzni a korszellem. Például némelyek azért buktak már el Jézus Krisztus Gyülekezetében, mert úgy vélték, nyugodtan foglalkozhatnak tisztán érdeklődésből az „okkult” dolgokkal. Mert ugyan miért is merészkednek olyan területre, amelyre nincs világos küldetésem Istentől? Ha pedig van, akkor először nagyon erősen kell állnom az Igében, és kérnem kell az Úr Jézus védelmét imádságban.

Végül azt a kérdést se felejtjük el egészen, hogy ugyan mikor marad időm bibliaolvasásra, imádságra és a felebarát iránti szolgálatra, ha tartósan kiteszem magamat a tömegtájékoztató eszközök és a keresztyénietlen irodalom hatásának? Mint keresztyén ember vállalhatom-e a felelőséget azért, hogy időmet haszontalan dolgokra tékozlom? Vagy pedig figyelnem kell a bibliai megbízatásra: „A kedvező alkalmakat jól használjátok fel” (Kol 4,5).

Ne hagyjátok el gyülekezeteiteket!

Az ördög megkísérli elszigetelni egymástól Isten gyermekeit, hogy így gyöngítse meg hitéletüket. Tudnunk kell erről a veszélyről, és ezért nem szabad elhagynunk a hívők gyülekezetét. A Zsidókhoz írt levélben olvassuk: „Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást: annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap” (10,24-25). A hívő keresztyének gyülekezetében az egyes hívő *erősítést és kiigazítást* kap. A gyülekezeten kívül azonban fenyeget a szektásodás és a szeretet kihűlésének veszélye.

Ez a gyülekezet lehet nagy létszámú, de lehet egy kicsiny, háznál gyülekező kör. Fontos, *hogy* a hívők találkozzanak, és valósággá legyen az Úr Jézus ígérete: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Az utolsó időkben a hívők helye természetesen nem a nagy hatalmú szervezetekben lesz (ezeket az antikrisztusi rendszer egyre inkább maga alá veti), hanem a „kicsiny nyáj”-ban (Lk 12,32).

A kérdésre, hogy mikor jutunk el idáig, Walter Tlach azt felelte: „Akkor, amikor megölik a szenteket.” És így folytatta: „Ez a megölés jóval a keresztyének ellen elkövetett valóságos gyilkosságok

előtt kezdődik, amikor a hitvalló keresztyéneket elnémítják, becsületükben meggyalázzák. Akkor, amikor vitában elvetik a megfeszített, feltámadott és a világot Istennel megbékítő Krisztusról szóló bizonyágtételt, kinevetik és büntetik azt – nos, ószövetségi felfogás szerint (vö. pl. Zsolt 143) akkor kezdődik a szentek megölése.”

Hogy milyen fontos lehet a *kicsiny gyülekezet*, azt *Kína példáján látjuk. Ott az Úr Jézus Krisztus Gyülekezete túlélte az üldözések és a templomok bezárásának idejét, mert a hívők házi körökben találkoztak. És Isten kegyelme által számuk rohamosan nőtt. Valóban, „a mártírok vére a Gyülekezet magvetése” (Tertullianus).*

Munkálkodjatok, amíg nappal van!

Az Úr Jézus azt mondta egyszer: „Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat” (Jn 9,4). Ezért munkálkodjunk, amíg nappal van. A „minák” (girák) példázata közelebbről is megmagyarázza ezt: „Egy nemes ember távoli országba utazott... hívatta tíz szolgáját, átadott nekik tíz mínát, és azt mondta nekik: Kereskedjetek, amíg vissza nem jövök” (Lk 19,13). Így bízott Isten minden emberre adottságokat, hogy használja azokat, és *feladatokat*, hogy betöltse őket, mire az Úr Jézus visszajön. Jézus Krisztus visszajövetelére várni ezért semmiképpen nem jelenti azt, hogy ölbetett

kézzel ülünk –, még ha azok imára kulcsolt kezek is.

A jelszó inkább ez: „Imádkozzál és dolgozzál!” Még ha el is múlik ez a világ, még ha Isten ítélete alatt áll is, akkor sem lehet számunkra közömbös az, ami benne történik. Gyakorolnunk kell *a felebaráti szeretetet*, mindaddig, amíg eljön az Úr napja. „Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házadba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől” (Ézs 58,7).

Ugyanabban a feszültségben vagyunk, mint az orvos, aki tudja, hogy minden betege egyszer meghal majd, és mégis mindent megtesz, hogy meggyógyítsa őket, vagy szenvedéseiken enyhítsen. Saját elhatározásunkból sohasem szabad feladnunk a világot és az embereit. A vég időpontja egyedül Isten kezében van. Egy evangéliumi szerző így fogalmaz: „Nem hiszünk a világban, de dolgozunk érte, amennyire csak lehet. Nem hiszünk abban, hogy az embernek sikerül egy igazságos világot teremteni, de harcolunk az igazságért. Nem hiszünk abban, hogy mi emberek egyszer majd legyőzzük a szenvedést, de minden alkalmat kihasználunk, hogy enyhítsük a szenvedést, és letöröljük a könnyeket.”

Tegyetek tanítvánnyá minden népet

A keresztyén ember cselekedeteit elsősorban az Úrnak való szolgálat határozza meg: „MenjeteK el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak, és a Szent Szellemnek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek. És íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,19-10).

A szolgálat *a keresztyén ember pozitív válasza* az antikrisztusi félrevezetésre. Izráel, a misszió és a félrevezetés üdvtörténeti vonalai egymás mellett futnak, míg Jézus Krisztus vissza nem jön. A szolgálat megóvja az Úr Jézus Krisztus Gyülekezetét a világtól való elmeneküléstől, ami ugyancsak előfordulhat az antikrisztusi támadások közepette. Márpedig a keresztyén ember hajtóereje ne a félelem, hanem az elveszettek iránti szeretet legyen.

Minden embernek szól az Úr Jézus meghívása: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha” (Jn 6,35). „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él, és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha” (Jn 11,25-26).

Maradjatok hűségesek az Úr Jézushoz!

Csak az jut el a célhoz, aki hűséges. Csak aki egészen Jézus Krisztus mellett marad, az van véde az Antikrisztusnak és előfutárainak csapdáival szemben. Csak aki mindvégig hűséges marad, az nyeri el az élet koszorúját. „A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és életre kelt: Tudok nyomorúságodról és szegénységedről, pedig gazdag vagy, és azok káromlásáról, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni. Íme, az ördög börtönbe fog vetni közületek némelyeket, hogy próbát álljatok ki, és nyomorúságotok lesz tíz napig. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koszorúját” (Jel 2,8-10).

Örüljete az Úrban!

„Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel fejeteke, mert közeledik a megváltásotok” (Lk 21,28). „Ezen örvendezte, noha most, mivel így kell lennie, egy kissé megsomorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti megpróbált hitetek, mely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre” (1Pt 1,6-7).

Az öröm alapja, amely a nehézségek között is erőt ad, az a bizonyosság, hogy *Jézus Krisztusé a győzelem*. A golgotai kereszten vívta ki ezt a győzelmet. Azóta az ördög és antikrisztusi segédcsapatai utóvédharcokat folytatnak. Erre sürgeti őket az idő, mert közeleg a teljes hatalomvesztésük (Jel 12,9-12).

Bár az Antikrisztus még meg fogja valósítani földi rémuralmát, ez azonban időben behatárolt lesz: „42 hónap” elteltével ő és hamis prófétája a tüzes tóba vettetik. Oda követi őket – Jézus Krisztus ezeréves békebirodalma után – a Sátán: „Az ördög pedig, aki megtévesztette őket (a népeket), a tüzes és kénes tóba vettetett, ahol a fenevad (az Antikrisztus) és a hamis próféta is van, és gyötrődnek éjjel és nappal örökkön-örökké” (Jel 20,10).

Miután a Gonoszt megfosztotta hatalmától, Isten mindazokat, akik Fiához, Jézus Krisztushoz hűek maradtak, a mennyei Jeruzsálembe vezeti, ahol „halál sem lesz többé, sem gyász, sem fájdalom, sem jajkiáltás nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. A trónuson ülő ezt mondta: »Íme, újjáteremtek mindent«” (Jel 21,4-5). És a megváltottak gyülekezete a mennyei seregekkel együtt imádja és magasztalja Istent, s így szól: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás... A királyi széken ülő és a Bárányé az áldás és a tisztesség és a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké...Ámen!” (Jel 5,12-14).

A JÖVŐT JÉZUS KRISZTUSNAK HÍVJÁK

Van-e még jövőnk? Ebből a kérdésből indultunk ki.

Ha csak a világot nézzük, és csak az *újságot* olvassuk, akkor a kép sötét. De ha kinyitjuk a *Bibliát*, akkor a világ valamennyi zűrzavaros eseménye mögött tervet és értelmet fedezünk föl. Akkor fölfedezzük, hogy az események pontosan úgy következnek be, ahogyan azt a Biblia szerzői évezredekkel ezelőtt leírták. Akkor észrevesszük, hogy lennie kell egy élő Istennek, aki „az idők jeleit” pontosan úgy jelentette ki, ahogyan azokat ma átéljük.

És azt is megtapasztaljuk, hogy e jelek nem Isten utolsó szavai. Isten *utolsó* üzenete így szól: *Mégis van jövőnk!* És ezt a jövőt – *Jézus Krisztusnak* hívják.

Minden keresztyén ember, aki nemcsak névleg az, hanem valóban hisz Jézus Krisztusban mint Megváltójában és Urában, csodálatos *cél* felé tart. És ez a cél az, hogy egyszer majd egészen Istennél leszünk; meglátjuk Őt, aki a világot teremtette és úgy szerette, hogy egyszülött Fiát a halálba adta érte (Jn 3,16); hálát adunk neki, aki bővülködő életet ajándékoz nekünk; megvigasztalódunk az által, aki azt mondta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve,

és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28); és részt veszünk azon az ünnepen, amelyről a Jelenések 19,6-7-ben ezt olvassuk: „Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük Őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya.”

„A Szellem és a menyasszony így szól: »Jöjj!« Aki csak hallja, az is mondja: »Jöjj!« Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jel 22,17).

* * *

**A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó közös
kiadásban megjelent könyvei - 1988-1989**

1. Bibliai nevek és fogalmak
2. Újszövetségi fogalmi szótár
3. Bibliai Panoráma
4. H. Legiehn: Ez a győzelem a mi hitünk
5. W. Bühne: A becsapottak vágyakozása
6. Watchman Nee: Négy könyve
7. B. Devin: Isten csodálatos világa
8. R. Liebi: Beteljesedett prófécia
Világtörténelem Dániel próféta látomásában
9. Ch. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza (áhitatos könyv)
10. W. Bühne: Szabadok bilincsei; Nyugtalanok nyugalma
11. F. Vogel: Találkozás Istennel, de hogyan?
F. König: "Nincs különbség"
12. J. Bunyan: A szent háború
13. Schimert G.: Jézus Krisztus megmagyarázhatatlan személye
14. M. Green: Menekülő világ
15. James Stewart: Krisztus középcsatára
16. Gièn Karssen: Nők a Bibliában
17. Joni Eareckson: Joni 1-2
18. L. Buksbazen: Yente (egy kelet-európai zsidó család igaz története)
19. I. Sücker: Energiaválság-életválság
20. Dr. Török Tibor: Természettudomány, világkép, világnézet, istenhit

A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó közös kiadásban megjelent könyvei 1990.

1. Ch. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza (áhítatos könyv)
2. E. Aebi: Rövid bevezetés a Bibliába
3. L. Palau: Járj a vízen, Péter!
4. B. Palmer: Gyógyíthatatlanul - mégis Isten dicsőségére
J. Scheresky: Diagnózis: Rák
5. "Az Úr csodásan működik..." - Izráel népe és a Messiás
6. Éjféli kiáltás - Izráel üdvtörténeti szerepe - üdvtörténeti táblázattal
7. W. Coleman: Jöjj, számoljuk meg a csillagokat - gyermek áhítatos könyv
8. P.St. John: A vadon titka
9. Mi a célod? 1-2 - történetek gyermekeknek (1) és ifjúságnak (2)
10. W. Busch: ...és ISTEN!?! ...hogyan nézheti...?
11. G. Bergmann: Jézus Krisztus - vagy Buddha, Mohamed?
12. W. Nee: Bizonyágtételei
(W. Nee hat könyve egy kötetben)
13. Lukátsi Vilma: Az én juhaim (háttér elbeszélés a bibliai időkben)
14. Lukátsi Vilma: Élő kövek (dr. Kiss Ferenc orvosprofesszor élete)
15. A. Schulte: Akire a világ vár
16. A. Schulte: Vajon érdemes élni?
17. H. Wilts: Bibliai családok
18. F. Binde: Éljen a szabadság! - de mi az igazi szabadság?
19. Útmutató zarándokoknak - heti áhítatos könyv
20. R. Josuran: A spiritizmus fertőjében
Ch. Gratenau: Rudolf Steinertől Jézus Krisztusig
21. K. Roy: Isten nélkül a világban
22. K. Roy: Napországban - Három barát
23. Ph. Keller: 23. zsoltár
24. F. Tatford: Dániel könyve
Ch. Knapp: Júda és Izráel királyai
25. W. Mac Donald: Igazi tanítványság
26. Eichhorn: Isten műhelyében
27. A. Kammer: Miként lehet az enyém?
28. Krisztus áldozatának tökéletessége
29. F. Binde: Szent egyszerűség
30. J. Bunyan: A zarándok útja - Bővülőkdő kegyelem
31. E.H. Broadbent: Zarándok gyülekezete
32. Útikalauz halálból az életre

A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó közös kiadásában megjelent könyvei 1991.

1. L. Gassmann: New Age
- W.J. Ouweneel: Okkultizmus és keleti misztika
- J. Hitz: Taizé - evangéliumi mozgalom?
2. G. Salamon: Miért szenvedünk?
3. G. Salamon: Ami bekövetkezik hamar
4. D. Boddenberg: Kérdéseim – Isten válasza
5. A. Seibel: Relativitáselmélet és a Biblia
6. W. Busch: Jézus a mi sorsunk (2. kiadás)
7. C.H. Mackintosh: Hogyan találunk rá Isten útjára? (CHM 7 tanulmánya)
8. W. Gitt: Teremtés+evolúció=?
9. W. Gitt: Ha az állatok beszélni tudnának
10. W. Böhne: Szeressük önmagunkat?
- Kiss prof.: Szexualitikai kérdések a Szentírás világosságában
11. D. Gooding: Mennybe nyíló ablakok
12. D. Gooding: Rendíthetetlen királyság
13. G. Steinberger: Út a Bárány nyomdokában + Jelzőlámpák a keskeny úton
Georg Steinberger élete
14. E. Elliot: Az Örökkévaló árnyékában; Át a dicsőség kapuján
15. Kiss prof.: Az üdvösség útján
16. E. Schnepfel: Az út kezdetén (Krisztus a Római Birodalomban)
17. H. Rohrbach: Láthatatlan hatalmasságok és az Úr Jézus Krisztus
hatalma
18. B. Peters: Jelek és csodák
19. J. Heading: Az újszövetségi gyülekezetek lexikona
20. D. Watson: Van-e ott valaki?
21. Kis ablakok – rövid evangéliumi történetek
22. W. Coleman: Jöjj, számoljuk meg a benned lévő csodákat
– gyermek áhítatos könyv
23. Ph. Thompson: Hudson Taylor
24. W. Heiner: Tomi cédulái
25. Cor Bruins: „...akképpen küldelek titeket is”
26. B. Herm: „...menjetek el széles e világra...”
27. R. Bennett: Isten keresése
28. Jézus Krisztus golgotai győzelme – A kereszt belső szemlélete
29. H. L.: Apostolok cselekedetei
30. R. Maharaj: Egy guru halála
31. H. Christen: Út az örök hazába
32. Amit a Bibliáról mindenkinek tudni kell
33. L. Dolphin: Keresésem (kerestem a „végső valóság”-ot)
34. W. J. Ouweneel: Teremtés vagy evolúció?

A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó közös kiadásában megjelent könyvei 1992.

1. Farkas Zoltán:	Fogyok angyala
R.S. Latimer:	Isten utazó nagykövete (F.W. Baedeker élete)
2. A. Steinmeister:	Last Age – félelem a holnaptól
3. W. Gitt:	Logosz vagy káosz
4. Ch. Briem:	Ott vagyok közöttük
5. C. H. Spurgeon:	Minden kegyelem + Házának ajtaja nyitva van
6. J. Kroeker:	Van egy nép, elszórtan és elkülönülten
7. E. Elliot:	Szerelem és tisztaság
8. O. Chambers:	Krisztus mindenk felett
9. Patricia St. John:	Nyomok a hóban
10. Patricia St. John:	A világosság csillaga
	Az ezüst út
	Négy szál gyertya
11. E. Sauer:	A Megfeszített diadala
12. O. Hallesby:	Az imádságról
13. P. Müller:	Szenvedéssel formál a Mester
14. I. Kuhn:	Fészek a szakadék felett
15. A. T. Pierson:	Müller György
R. Short:	Müller György naplója
16. E. Elliot:	Magányosság
17. A. Lüscher:	Mi a bűn?
18. L. Gassmann:	Jézus Krisztus feltámadt!
19. W. MacDonald:	Mi a különbség?
20. C.H. Mackintosh:	A hitből való élet
21. J.F. Lövgren:	...és lámpásaik kialszanak
22. G. Inrig:	Igazi barátság
F. L. A. Legran:	Joáb
23. P. White:	A legnagyobb nyereség
24. Reichert Gyula:	Ama fényes hajnali csillag (Jelenések könyvének magyarázata)
25. I.C. Metcalfe:	Az ősellenség
26. W. Trobisch:	Kettesben
27. W. Trobisch:	Szerettem egy lányt
28. F. König:	Rólad van szó
29. E. Secretan:	Utazás a tengerhez

**Віддруковано з фотоформ видавництва «Прімо», Будапешт
в друкарні видавництва «Закарпаття», Ужгород
Зам. 1030. тир. 20000.**

Egyfelől növekvő sikereket látunk a külső egységre és a békességre való törekvésekben: Németország újraegyesítése, Európai Egyesült Államok, a nagyhatalmi tömbök közeledése egymáshoz, egyre növekvő gazdasági lehetőségek, a vallások dialógusa. Másfelől az egyesülésre törekvő világot heves válságok rázzák meg: munkanélküliek tömege, infláció, éhínségek, környezet-szennyezés, új háborús fészkek, földrengés és AIDS.

Hogyan illenek ezek össze? Merre tart a világ? Van-e még egyáltalán jövőnk?

Dr. Lothar Gassmann, időszerű kérdéseket tárgyaló számos könyv szerzője „igen”-nel válaszol erre a kérdésre, és megvizsgálja az „idők jeleit”.

